

ŠMOLKOVIA 2

Filmový príbeh

Adaptácia Stacia Deutsch

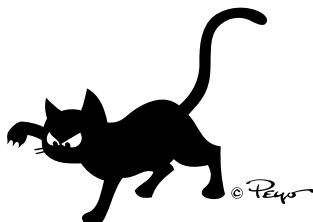
Napísali J. David Stem, David N. Weiss,

Jay Scherick a David Ronn

Scenár J. David Stem, David N. Weiss, Jay Scherick,

David Ronn a Karey Kirkpatrick

Inšpirované postavami a dielami, ktoré vytvoril Peyo

ALBATROS

Šmolkovia 2
Filmový príbeh

Translation © Martin Polakovič, 2013

SMURFS™ & © Peyo 2013 Licensed through Lafig Belgium/IMPS.
The Smurfs, the Movie © 2013 Columbia Pictures Industries, Inc.
and Sony Pictures
Animation Inc. All Rights Reserved. smurfhappens@com
Slovak version © Albatros Media a.s.

Z anglického originálu The Smurfs 2: Movie Novelization,
vydaného nakladateľstvom Simon Spotlight, New York, 2013,
preložil Martin Polakovič
Vydalo nakladateľstvo Albatros v Prahe v roku 2013
v spoločnosti Albatros Media a. s. so sídlom Na Pankráci 30, Praha 4,
číslo publikácie 17 902
Zodpovedná redaktorka Annamária Brathová
Výtvarná redaktorka Alexandra Horová
Technický redaktor Lubomír Kuba
Sadzba TypoText, s. r. o.
Vytiskla CPI Moravia Books, s. r. o., Brněnská 1024, Pohořelice

1. slovenské vydanie

 ALBATROS MEDIA a.s.

ISBN 978-80-00-03260-3

Kapitola

1

„Kde bolo tam bolo...“ Šmolko Rozprávač otvoril knihu a začal čítať: „Bola raz dedinka šmolkov, kde si šmolkovia žili svojím radostným životom, netušiac, že neďaleko...“ Otočil na ďalšiu stranu a chvíľu mlčky hľadel na 3D maketu temného a ošarpaného hradu. Rozprávač zamračil tvár, potom pokračoval: „... spriada zlý čarodej Gargamel svoj diabolský plán.“

Rozprávač zatiahol za papierový štítok a zo stránky vystúpil papierový Gargamel vo vlajúcom čiernom plášti a ohnivočervených topánkach.

Spustila sa mrazivá hudba, ktorá podfarbovala ďalšie Rozprávačove slová. „Ten druh diabolského plánu, ktorý je vždy sprevádzaný diabolským rehotom. A ten plán sa šíril po hribových domčekoch šmolkov ako ozvena strachu.“

Hudba hrala príliš nahlas. Rozprávač nepočul, čo číta. Sklonil knižku a dlho sa zahľadel na kapelu šmolkov, ktorá

vyhrávala obďaleč. Každý mal nejaký hudobný nástroj – teda, až na Šidla, ktorý len vytruboval ústami.

Rozprávač sa obrátil na Kulyho, režiséra: „Počujte, chlapi, ak prehlušíte rozprávača, nikto nebude vedieť, čo sa deje.“

„Jasná vec,“ povedal Kuly hlbokým hlasom. „Dáme tam nejakú pohodičku, niečo bluesové.“

Kapela sa rýchlo utíšila.

Rozprávač si odkašľal. Napodobňujúc Gargamela povedal: „Pracujem na svojom výtvore – neodolateľnom dievčati, ktoré prenikne do ich dedinky a zradí šmolkov.“

Na ďalšej stránke bola nakreslená Šmolinka. Nebola to však tá Šmolinka, ktorú šmolkovia ľúbili. Takto vyzerala predtým, vtedy mala ešte dlhé čierne vlasy. Rozprávač prešiel po obrázku štetcom. Šmolinkina bledá tvár sa sfarbila domodra.

„Šmolkovia našli Gargamelov výtvor a priviedli si dievča do svojej dedinky, kde jeho divoká a mrzká povaha pôsobila spúšť.“

Rozprávač obrázky pozdvihol, aby ich každý videl. Na jednom Šmolinka zvalila Machľošov rebrík. Na druhom stúpila na Mudrošove okuliare. Ničila veci zámerne!

„Šmolkovia chceli, aby odišla.“ Rozprávač rozvinul scénu s hrínikom Tatka Šmolka, pred ktorým sa zhromaždilo niekoľko nahnevaných šmolkov. „Tatko Šmolko však videl to dobro v jej srdci. Pomocou lásky, vlúdosti, hravých vtipov, ešte väčšej lásky, lahodných ovocných koláčikov, dlhých prechádzok a, samozrejme, magic-

kej receptúry, ju zmenil v Šmolinku, miláčika dedinky šmolkov.“

Rozprávač otvoril vystupujúce dvere do Tatkovho hríbika. Vnútri bola z kartónu vystrihnutá vylepšená Šmolinka. Táto mala už plavé vlasy a úprimný úsmev.

Šmolko Rozprávač sa usmial. „Bol to deň, na ktorý nikdy nezabudneme. Vtedy sa znova narodila naša Šmolinka.“

So spokojným povzdychom zdvihol hlavu. Čítanie Šmolinkinho príbehu si prišla vypočuť celá dedinka.

Zhromaždili sa na brehu malebného rybníka. Rozprávač zavrel knihu a ukázal na horu týčiacu sa hneď nad vodou.

Objavila sa Šmolinka a žiarivo sa usmievala. Zdvihla ruky, predviedla trojité salto s otočkou a elegantným pristátím do vody.

Šmolkovia spustili búrlivý potlesk.

„A rodinka šmolkov sa rozrástla o jedného člena.“ To bol koniec príbehu.

Alebo nie?

Šmolinka vyliezla z rybníka. S chrbtom ku šmolkom si otriasla mokré vlasy. Potom sa otočila.

„Hlúpi, naivní šmolkovia!“ zrevala Šmolinka. V tvári mala zlovestný výraz. Jej plavé vlasy boli už čierne ako noc. „Teraz patríte nám!“ Pozrela sa dolu do temných hĺbín rybníka a zvolala: „Oh, otec!“

Oblohu preťal blesk. Z rybníka vystúpil Gargamel. Voda okolo neho zúrivo bublala. Týčil sa nad šmolkami ako obor.

„Dobrá práca, dcérenka,“ zachechtal sa Gargamel.

Šmolko Panikár zakričal: „Je to živé! Je to živé!“

Šmolkovia začali utekať.

„Oklamala nás!“ zareval Šikuľko.

„Mení sa späť!“ skríkol Hladoš, keď Šmolinkina pokožka začala blednúť.

„Šmolkuj sa, kto môžeš!“ Žemľoš utekal kadeľahšie.

„Svet už nikdy nebude ako predtým!“ Šmolko Panikár trielil za Žemľošom, zatiaľ čo sa Gargamel pripravoval na výpad.

Šidlo zatrúbil ústami na poplach.

Šmolkovia boli rýchli, ale Šmolinka bola rýchlejšia. Predbehla ich a zamávala pred nimi čarovnou paličkou s vyrezanou kresbou. Prúd modrej energie vykopol Šidla do vzduchu.

Gargamel Šmolinku pochválil. „Áno, môj nádherný výtvor. Si dobré ockovo dievčatko!“

Čarodej si s uspokojením pošúchal dlane.

Šmolkovia boli konečne jeho...

„AAAAAAA!“ zakričala Šmolinka, keď sa zobudila.

Prudko sa vystrela, spotená a s vyvalenými očami.

Na kraji jej matraca sedel Tatko Šmolko. Hladil si svoju bielu bradu a čakal, kým sen pominie.

„Oh, Tatko,“ Šmolinka sa prehla vpred a hodila sa mu okolo krku.

Tatko ju silno objal a tľapkal ju po chrbte, až kým sa neupokojila. „Tíško, tíško. Všetko je v poriadku. Opäť sa ti sníval ten zlý sen?“

Šmolinka prikývla a preglgala slzy.

Šmolko Rozprávač pokračoval v príbehu tam, kde skončil. Stál pri konci Šmolinkinej postele. „A tak Šmolinku v deň jej narodenín opäť v snoch mátaajú otázky ‚Kto som?‘ alebo ‚Odkiaľ pochádzam?‘, ktoré dokážu i toho najmilšieho šmolka priviesť na pokraj šialenstva...“

„Dobre, Šmolko Rozprávač. To by už stačilo.“ Tatko Šmolko ukázal na dvere hríbika.

Rozprávač si so zašomraním vzal svoju knihu a odišiel z miestnosti.

Šmolinka si ľahla späť na svoje vankúše. „Tatko, každý rok sa mi v deň mojich narodením vracajú tieto hrozné sny o mojom pôvode – a nútia ma rozmýšľať, kto vlastne som.“

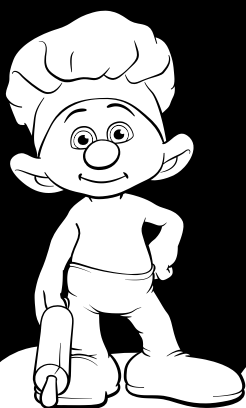
Tatko ju chytil za ruku a stisol dlaň. „A ja ti rok čo rok hovorím: nezáleží na tom, odkiaľ pochádzaš. Dôležité je, kým sa rozhodneš byť.“

Šmolinka o tom nebola presvedčená.

„Nemusíš veriť slovám tohto starého šmolka,“ povedal jej Tatko. „Vyjdi von a presvedč sa sama. Tu si doma.“

Kapitola

2

V dedinke sa šmolkovia chystali prekvapiť Šmolinku narodeninovou oslavou. Vešali po dedinke ozdoby a pripravovali rôzne hry, pričom si vyspevovali svoju obľúbenú pesničku: „La, la la lala...“

Šmolko Babroš prerušil spev. „Počkajte, Šmolinka má predsa narodeniny. Čo keby sme spievali narodeninovú pesničku?“

Všetci šmolkovia súhlasili a opäť sa dali do spevu. A spustili rovnaké „la, la, la“.

Hundroš pomáhal Chrabrošovi zavesiť na konár stromu vypchatého Gargamela, do ktorého budú mlátiť.

„Trochu nižšie, Hundroš,“ povedal Chrabroš. „Aby som ho mohol odpáliť až do šmolín.“

Žemľoš si všimol, že sa niečo stalo s jeho tortou. Chýbal z nej veľký kus. „Hej! Kto si odšmolkol zo Šmolinkinej narodeninovej torty?“

Hladoš sa snažil zakryť si rukami tvár. Líca mal celé od polevy. „Ja som to nebol,“ povedal a ťažko prehltnol.

Mudroš rozmiestňoval darčeky po darčekomom stole.

„Tu je môj darček na Šmolinkine narodeniny,“ povedal Vtipko. Vystúpil dopredu a vystrčil pred seba škatuľu.

Mudroš ju odmietol. „No tak, Vtipko. Naozaj si myslíš, že by som ti ja, najmúdrejší šmolko v dedinke, naletel na tvoj primitívny žartík? Vezmem si len blahoželenie.“

Vtipko bez námietok vytiahol spod stužky na jeho darčeku obálku a podal ju Mudrošovi.

BUM!

Obálka vybuchla.

Mudroš mal začmudenú tvár. „Prešmolkoval ma starý trik,“ povedal s povzdychom.

„Haha!“ zasmial sa Vtipko.

Vtom sa začali dvere Šmolinkinho hríbika jemne otvárať.

„Už ide,“ panikáril Šmolko Panikár.

„Modrý kód! Modrý kód!“ kričal Silák na varovanie.

„Sme šmolkovia – všetko je modrý kód,“ poznamenal Mudroš s úsmeškom.

„Žltý kód,“ opravil sa Silák.

„Žltá upokojuje. Je to farba slnka,“ krútil hlavou Mudroš.

„Červený kód!“ Silák ukázal na Šmolinku, ktorá sa blížila smerom k nim.

Mudroš skryl darčeky za zhlukom stromov. Šikuľko pozakrýval plachtami výzdobu. Všetci šmolkovia si začali písať a tvárili sa akoby nič.

Keď ich Šmolinka minula, Chrabroš zašepkal: „To bolo o chlp, čo, banda?“

Mudroš si dal ruky vbok a podupkával nohou. „Nehovoril som, že ak začneme s prípravami príliš skoro, Šmolinka sa ukáže a všetko pokazí?“

Silák zagúľal očami. „Oh, už zase.“

Šmolinka nezachytila nič o pripravovanom prekvapení s oslavou. Počula len Mudroša, ako hovorí niečo o tom, ako ona všetko pokazí. Nevedela, čo tým myslel, no bolo jej z toho smutno.

Zaplašila svoje pocity a predstierala, že nič nepočula. „Hej, chlapci. Kto chce ísť so mnou v tento výnimočný deň na prechádzku?“

„Oh, ahoj, Šmolinka. Výnimočný? Čo je na dnešku také výnimočné?“ Chrabroš práve držal kyticu kvetov.

„Och, tie sú pre mňa?“ spýtala sa Šmolinka s nádejou v hlase.

„Snívaj ďalej, moja!“ Chrabroš vtlačil kyticu do hrude Siláka. „Tu máš, za opravu priehrady.“

Silák kvety odtlačil. „Ja ich nechcem.“

Chrabroš mu ich strčil späť. „Vezmi si ich, ty nevďačná kôpka náradia.“

Takto sa hádajúc odišli preč.

Zamračená Šmolinka prešla k Čačkošovi. Ten bol práve zahľadený do seba v zrkadle.

„A čo ty, Čačkoš? Svoj odraz uvidíš aj v rybníku,“ navrhla Šmolinka.

Čačkoš položil zrkadlo a povedal: „To pozeranie na seba ma už akosi unavilo, Šmolinka.“ Poslednýkrát nazrel do skla v striebornom ráme a povedal: „Kiežby.“

„Takže nikto nechce ísť so mnou?“ Šmolinka prešla pohľadom po šmolkoch. Všetci sa od nej rýchlo otočili. Videla len ich modré chrbty.

Odrazu uvidela šmolka s fasciklom, ako trieli doprostred dedinky. „Oh, hej, Šmolko Partáčik,“ zvolala Šmolinka. „Chystá sa nejaká *zábava*, o ktorej by som mala vedieť?“

Šmolko Partáčik skontroloval papiere vo svojom fascikli. „Nie. Vydrž do Šmolpohody. To bude akcia! Zapíšem ťa na zoznam hostí.“

Šmolinkino nadšenie opadlo. Smutne zvesila hlavu.

Šmolko Farmár jej položil ruku na chrbát a povedal: „Vieš, občas šmolkovi dobre padne trocha samoty.“

Ostatní šmolkovia súhlasili a hovorili: „Jasné, len choď,“ alebo „Pokojne!“ či „Nepotrebujeme ťa tu.“

„Nikto ma nechce.“ Šmolinka sa so smrknutím otočila a vkročila do lesa.

Keď Šmolinka odišla, Šikuľko povedal: „Zahrali sme to dosť dobre, nemyslíš, Šmolko Trdlo?“

Trdlo sa nad otázkou zamyslel. „Vyzerala celkom smutne. Čo keby sme ju prekvapili narodeninovou oslavou?“

Mudroš ťukol Trdlovi po čele. „Veď *to* sa práve chys-
táme. Odvedte ho odtiaľto.“

Šmolko Rozprávač nasledoval Šmolinku po cestičke
k rybníku. „A takto Šmolinka odišla do lesa, sama, skla-
maná a smutná.“

Šmolinka zastala a otočila sa. „Prepáč, Šmolko Roz-
právač. Mohla by som byť chvíľu sama?“

„Ospravedlňujem sa,“ obhajoval sa rozprávač. „Len sa
snažím ľuďom pomôcť pochopiť, čo cítiš. O rozprávanie
zjavne nikto nestojí. Nuž, pôjdem teda na druhú stranu
lesa – rozprávať príbehy veveričiek.“ Odkráčal preč.

Šmolinka hodila kameň do rybníka. Klesol rovno ku
dnu. „Jooj, možno sem naozaj nepatrím.“

Kapitola

3

Vysoko nad slávnou budovou opery v Paríži bol gigantický plagát s Gargamelovou zlovestnou tvárou a so slovami: GARGAMEL LE VEĽKÝ. Preklad bol vytlačený naspodku: GARGAMEL VEĽKÝ.

Bola to najpopulárnejšia šou v meste.

Na javisku stál Gargamel vedľa dobrovoľníka z obecnstva. Ten človek bol v tranze. „Patriš Gargamelovi.“ Gargamel mával svojou paličkou a nástojil: „Povedz to!“

Dobrovoľník povedal: „Patriš Gargamelovi.“

Gargamel silno dupol. „Nie ja, ty, ty.“

Dobrovoľník poslušol a zopakoval: „Ty, ty.“

„Patrím Gargamelovi,“ prikázal Gargamel.

„Patriš Gargamelovi,“ povedal dobrovoľník.

„Zabudni na to. Ty žabací mozoček!“ Gargamel bol zúfalý.

„Ty žabací mozoček,“ zopakoval dobrovoľník.

Gargamel pozdvihol svoju dračiu paličku. „Nie ja, ty!“

Záblesk modrej energie v mihu premenil nič netušiacoho dobrovoľníka na obrovskú dvojmetrovú ropuchu. Diváci zalapali po dychu.

Gargamel sa uškľabol. „Toto urobím so všetkými kritikmi!“

V zákulisí pokrútil kocúr Azrael hlavou. Ropucha zachytila jeho pohyb. Vymrštila svoj dlhý lepkavý jazyk a vtiahla Azraela do svojich úst.

Gargamel priložil ucho k ropušiemu plnému bruchu.

„Azrael? Si mŕtvý?“

„Mňau!“ ozývalo sa zo žabieho žalúdka.

„Tak odtiaľ vylez!“ prikázal Gargamel.

Ropucha zakašľala a vyplula Azraela, ktorý preletel krížom cez pódium. Pristál ako kľbko mokrej, slizom pokrytej srsti.

Dav prepukol v burácajúci aplauz, všetci vstávali na potlesk postojáčky.

Gargamel švihol svojím plášťom a uklonil sa. Zbožňoval, keď ho mali za celebritu.

Neskôr v ten večer uviedli v populárnej relácii o novinkách zo sveta zábavy mimoriadne správy. Reportérka, ktorá sedela za stolom, sa otočila do kamery a povedala: „A je tu ďalší ohromujúci iluzionistický trik od najnovátorskejšieho kúzelníka, akého svet kedy videl. Gargamánia! Magická senzácia, ktorá uchvátila divákov od New

Yorku po Vegas, teraz dobýva aj mesto svetiel: francúzsky Paríž! Je to absolútny hit!“

V krátkom videu Gargamel reže tanečníčku na dve polovice. Jej vrchná časť pokojne leží v zakrytej škatuli, zatiaľ čo jej nohy splašene utekajú po javisku.

„Mňaaau!“ zakvílil Azrael, keď mu nohy stúpili na chvost.

Na obrazovku sa vrátila Nancy O'Dellová. „Tohto majstra mystéria sme dlho nepoznali, no odkedy sa prekvapivo objavil v New Yorku, je nezastaviteľný.“

Prestrih na ďalšie video. Toto boli nejaké staré zábery zo dňa, keď Gargamela objavil svet.

Mladý pár, Tommy a Trisha, nakrúcali domáce video o New Yorku. Práve ich snímali ich kamarát Marc, keď sa pritrafil Gargamel.

V strede záberu na mobil nakrúcaného videa stál Tommy. „Zdravím všetkých. Práve sme vám s Trishou ukázali Central Park a teraz...“

Trisha sa nahla do záberu. „Sleduj, Tommy. Times Square. Toto je moje mesto, ľudia!“

Tommy dodal: „A nikto to neurobí lepšie ako...“

Za nimi vkročil na cestu Gargamel.

„Hej ty, padaj z tej cesty, dutá hlava!“ kričal na Gargamela taxikár a tlačil na klaksón.

„Ako si dovoľuješ oslovovať ma Hej ty!“ Gargamel pozdvihol rýchlym švihom zápästia svoju dračiu paličku. Prúd modrej energie zdvihol taxík do vzduchu.

Trisha zvrieskla. „Uaa, ty kokos! Máš to, Marc? Máš?“

„Neuveriteľné! Toč to! Toč to! Toč to!“ prikazoval Tommy Marcovi.

Marc otočil svoj mobil. „Točím! Točím! Ako to robí?“ pýtal sa a nakrúcal Gargamelov magický trik.

Video opäť prerušila Nancy O'Dellová v televíznom štúdiu a pokračovala v správach. „Od newyorského pouličného performeru k prominentovi Európy. Je jediným kúzelníkom, ktorý kedy vystupoval v slávnej parížskej opere.“

Keď Gargamel ohromil celé divadlo, dav čakal na autogramy.

Gargamel zastal. „Ďakujem, dámy a páni. Nič ma neteší viac, ako tešiť seba samého. Teraz padnite na kolena a pokloňte sa!“

Dav sa zasmial.

„Povedal som POKLONIŤ!“

Ďalšia vlna smiechu.

Mávnutím svojej paličky prinútil ľudí pokloniť sa proti ich vôli. Vykračoval si medzi nimi ako nejaký kráľ.

Potom prinútil do kľaku ďalšieho muža a použil ho ako schodíky, po ktorých vystúpil do svojho koňmi ťahaného koča. Keď sa jeho voz pohol preč, kúzlo sa zlomilo. Všetci zatlieskali.

Gargamel bol spokojný. Oprel sa na svojom plyšovom sedadle a nalial si drink z baru. Televízia bežala s vypnutým zvukom a žiarivé svetlá blikali všetkými farbami.

„Mňau,“ spustil Azrael.

Gargamel ho prerušil. „Mohol by si mi láskavo prestať píliť uši s tou esenciou? V kráľovstve New York som z Tatka Šmolka vyextrahoval všetko. Koľko si vyextrahoval *ty*?“

„Mňau,“ odpovedal kocúr.

„Ja že ním plytvám?“ ohradil sa Gargamel. „To ty sa celý deň váľaš v kaviári a kocúrniku.“ Vrhol letný pohľad na paličku vo svojej ruke. „Navyše, odmietli sa pokloniť. To nemôžem tolerovať.“

Azrael zagúľal očami. Gargamel si siahol do svojho plášťa a pozdvihol fľaštičku modrej esencie, ktorá mu visela zo šnúrkky na krku. Bola naplnená len do štvrtiny.

Gargamel sa usmial od ucha k uchu. „No len sa pozri. Stále mám dosť na to, aby sme mohli uskutočniť náš nádherne diabolský plán a zároveň uchovať tvoj milovaný životný štýl.“ Opäť fľaštičku schoval. „Čoskoro budeme mať toľko esencie, koľko budeme chcieť.“ Gargamel sa zasmial. „Už sa teším.“

Gargamel sa postavil a vystrčil hlavu zo strešného okna. „Presne tak, moji malí päťolízaci, všetci ma budete uctievať!“ kričal ľuďom do parížskych ulíc. Potom sa obrátil na Azraela: „Vrátane teba, ty zablšená kopa srsti!“

Azrael venoval svojmu pánovi potmehúdsky úsmev a stlačil tlačidlo na ovládanie strešného okna.

„Všetci volajte na slávu Gargamelovi – CHRR! Prestaň!“ Strešné okno ho škrtilo. „Nelám krk svojho živiteľa!“ Gargamel lapal po vzduchu. Okno sa na sekundu otvorilo, potom sa znova zavrelo. „A dosť! Dnes máš už po kaviári!“

Kapitola 4

Gargamel a Azrael bývali v prepychovom päthviezdíčkovo-
vom hoteli v srdci Paríža. Keď vstúpili do svojho obrov-
ského luxusného apartmánu, na zemi uprostred chodby
ležala škatuľa.

Gargamel hneď zatrielil k darčeku. „Ooooooh, po-
zri. Darček. Nepochybne od uctievaťujúceho obdivovateľa.“
Na kartičke stálo PRE AZREEUHLA. „Oh. To je pre
teba.“

„Mňau.“

Gargamel postrčil škatuľu dopredu. „Nebud' taký stra-
chopud. Nie je to pasca. Je to darček. Prijmi ho!“

„Mňau.“

„Pozri, nechceš ho? Ja si ho vezmem.“ Gargamel sa
načiahol k škatuli.

„Mňau.“

„Tak si ho otvor sám, ty šašo jeden.“ Povzdychol si.
„Mačky. Žiť s nimi je ťažko, chutia ešte horšie.“

Azrael opatrne otvoril škatuľu. Vnútri nebolo nič, iba malá červená bodka.

Tá bodka odrazu vyskočila zo škatule na podlahu. Azrael po nej skočil. Utekala po dlážke a Azrael ju naháňal. Potom vyskočila na jednu stenu, do ktorej Azrael narazil, keď sa ju snažil lapiť. Potom bodka skočila na ďalšiu stenu. A opäť *TRESK!*

Azrael sa dezorientovane odpotácal preč.

ŠUCH! Odrazu sa objavilo bledé šmolmoidné stvorenie.

„Ahoj, mačiatko!“

Gargamel žmurkol na toho tvora so zlým účesom a čudným zjavom. „Očividne som sa mýlil, Azrael. Bola to pasca.“ Ten drobček vyskočil Azraelovi na chrbát.

Azrael zagúľal očami a zúfalo sa snažil tvora zhodiť.

To stvorenie sa volalo Vexy. Vexy bola veľká ako šmolko, no veľmi bledá. Ladne sklzla z kocúrovho chrbta a chytila sa špičky Azraelovho chvosta. Azrael vyštartoval, hádzal sa a otriasal.

Vexy sa smiala a užívala si to rodeo.

„Hakis! Hakis! Hakis!“ povedal radostne druhý bledý tvorček, ktorý sedel na toaletnom stolíku. Hakis držal laserové ukazovadlo a vnášal do naháňačky väčší chaos ďalšími červenými bodkami.

„Dobre, stačilo, deti,“ utišoval ich Gargamel.

Hakis vyskočil na záclonovú šnúru a spustil sa dolu, pričom po ceste skopol Azraela do otvorenej siete na bielizeň na dlážke.

Vexy pustila kocúrov chvost a zachichotala sa. „Kto povedal, že mačky majú hrdosť?“

Hakis a Vexy napočítali do troch, potom zatiahli za lano a Azraela vymrštilo hore do pasce.

Vexy zapózovala pod mačkou s rukami zdvihnutými vo víťaznom geste. „Sláva Vexy – premožiteľke kocúrov!“ „BUGAAGAMUGAAAA!“ zakričal Hakis.

„Krásne povedané, môj spomalený braček,“ zalichotila mu Vexy.

„Vexy! Nie je pekné upozorňovať na spomalenosť svojho brata. Ale aj tak, bolo to veľmi zábavné, moji malí lapaji.“ Gargamel tleskol s diabolským úšľabkom.

Azrael vrhol zo siete na Gargamela škaredý pohľad.

„Potešili sme ťa, otec?“ spýtala sa Vexy čarodeja.

Gargamel sa nad otázkou zamyslel. Potom odpovedal: „Nie, nepotešili. Viete, čo by ma potešilo? Keby ma vaša nečistá bledá esencia mohla obdať skutočnou mágiou, ako tá pravá modrá, šmolkovská. To by ma vzpružilo. Inak ostanete len veľmi neuspokojivým experimentom.“

Gargamel sa pozrel na Hakisa, ktorý si práve trieskal po hlave diaľkovým ovládaním od televízora. Otočil sa na Vexy: „Jeho sa to týka viac. Teraz sa dajme do roboty.“

Gargamel vyslobodil Azraela zo siete. Azrael spadol na zem a zagánil na lapajov.

„Azrael, prestaň vyvádzať a prines mi môj plán!“ prikázal Gargamel. „Je v kúpeľni. Na mojej strane umývadla.“

O chvíľu nato sa Vexy a Hakis zhromaždili okolo prázdnej obrazovky tabletu. Gargamel si ho s nedôverou

obzeral. „Toto nie je môj pergamen,“ povedal Azraelovi.
„Kde je môj plán?“

„Mňau.“

„Zdigitalizovaný?“ Gargamel bol zmätený. „Čo to znamená?“

„Mňau.“

„Na vzdialenom serveri?“ Teraz nechápal ešte viac.
„Prečo by bol môj plán kdesi vzdialený? Si v poriadku?
Neudrel si si hlavu, keď si narážal do tých stien?“

Azrael zagúľal očami a dvakrát rýchlo ťukol labkou po displeji. Rozsvietila sa jedna stránka prezentácie a s ňou aj primitívne kresbičky jej autora. Stálo na nej: „Fáza 1: Vytvoriť lapajov.“

Gargamel sa naširoko usmial. „Hotovo. Kde je teda Fáza 2?“

Azrael potiahol labku po obrazovke.

Na stránke stálo: „Fáza 2: Vytvoriť portál.“

Bol na nej obrázok Eiffelovej veže, do ktorej udieral blesk.

„Oooh. To listovanie dotykom je ohromná vec.“ Gargamel odstrčil Azraela a vzal si tablet. „Vypadni. Á... teraz... šup!“

„Fáza 3: Získať Tatkovu tajnú receptúru.“

Na obrázku bol Gargamel prechádzajúci cez magický portál.

Gargamel si pošúchal dlane. „Áno. Potom Fáza 3. Získam tajnú receptúru, ktorú Tatko použil na Šmolinku... A šup...“

„Fáza 4: Premeniť bledých šmolkov na modrých.“

Gargamel prešiel prstom po displeji. „Potom vás, bledí lapaji, a stovky vám podobných, premením na modrých... A šup...“

„Fáza 4A: Oprieť sa, dobre sa baviť a smiať sa.“

Gargamel sa oprel na pohovke a prečítal text nahlas. „Oprieť sa, dobre sa baviť a smiať sa.“

Opäť zalistoval prstom.

„Fáza 5: Extrahovať esenciu.“

Na obrazovke sa zjavil akýsi zložitý mechanizmus. Všetci lapaji a šmolkovia boli pripútaní k obrovskému, desivému zariadeniu.

Gargamel si znova prešiel plán. „Vložíť vás do hrôzostrašného stroja, ktorý vyextrahuje vašu esenciu.“

„Bude to bolieť?“ spýtala sa Vexy.

Gargamel si odfrkol. „Nie, samozrejme, že nie. Netáraj.“ Na chvíľu stíchol. „Možno trochu. Ideme ďalej.“

Gargamel rýchlo prešiel cez zvyšné stránky.

„Fáza 6: Zneužiť moc.“ Prečítal malé písmenká nahlas: „Zamerať sa na detaily. Zakázať cheesburgery. Kiahne na Valentína. A šup ďalej, ďalej...”

„Fáza 37: Absolútne zakázať fotky, na ktorých niekto ukazuje symbol mieru.“ Zostávali ešte dve stránky. „Konečne! Fáza 39!“ Gargamel pozdvihol tablet a predniesol úplne vrcholnú fázu svojho plánu. „Fáza 39: Absolútna moc a podmanenie si celého sveta.“

Na obrázku sa Gargamelovi klaňali stovky ľudí v nejakom paláci pripomínajúcom Tádž Mahal.

„Och, áno, potom budem mať dostatok esencie na ovládnutie sveta. A to nehovorím o Fáze 40!“

Gargamel zalistoval prstom po displeji poslednýkrát, aby odhalil druhú vrcholnú fázu svojho vrcholného plánu. „Fáza 40: Úplné zničenie dedinky šmolkov.“

Gargamel otočil tablet k svojmu spiacemu kocúrovi. Na obrázku bola hríbikmi posiatá dedinka šmolkov. Celá bola zničená. „Oh, to je ale príjemný pocit.“ Gargamel potlačil slzy šťastia. „Prepáčte. Pri tejto časti vždy vymäkнем.“

Od radosti si celý rozcitlivený pritisol hlavu k displeju.

Azrael sa zobudil. „Mňau.“

„Ja strácam čas? Ty spíš osemnásť hodín denne a zvyšných šesť si lížeš labky.“

Azrael sa načiahol ku Gargamelovi a prelistoval stránky späť k Fáze 2, tej s Eiffelovou vežou.

„Správne.“ Gargamel si opäť prezrel obrázok. „Hlavný dôvod, prečo sme si vybrali toto ligotavé mesto: veľká železná anténa. Jediný spôsob, ako sústrediť dostatok energie na vytvorenie portálu rovno do dedinky šmolkov.“

Gargamel si vzal svoju dračiu paličku a vstal. „Tak poďme na to!“

„Otec, počkaj!“ zvolala Vexy.

Gargamel sa otočil a zistil, že Vexy a Hakis zbledli a zoslabli.

„Oh. Áno, samozrejme. Ďalšie hladné krky.“ Z fľaštičky na svojom krku nakvapkal drobné kvapôčky esencie na ich malé jazýčky.

Lapaji hneď ožili. Poslednú trošku esencie vylial Gargamel na svoju dračiu paličku.

„Takže.“ Ukázal paličkou smerom k dverám apartmánu. „K anténe!“

BUMPRÁSK! Gargamel zamával paličkou a vyčaroval nad Eiffelovou vežou hromy a blesky.

„*ALAKAZAMM!*“

Blesk udrel do veže. Do konštrukcie vpálil jeden veľký žiarivý lúč. Zmenil sa na koncentrovanú energiu, ktorá vystrelila ponad rieku Seinu a zelektrizovala zrkadliace sa hladiny bazénov v záhradách Trocadéra.

BUMPRÁSK!

Elektrina praskavo prešla vodou. Začal sa tvoriť vodný vír.

Gargamel skontroloval svoju dračiu paličku.

„Perfektné. Akurát dosť esencie.“

Gargamel preletel ponad rieku a strmhlav sa rútil do vodného víru. Pod víriacou sa vodou bol portál.

„Teraz alebo nikdy, idem na...“

BRM!

Gargamelovi sa v portáli zasekla hlava. Točil sa dokola ako v umývačke riadu.

Azrael a lapaji utekali k brehu. Neubránili sa smiechu.

Keď sa Gargamelovi podarilo hlavu vytiahnuť, vlasy a obočie mu stáli dupkom.

„Zdá sa, že nemám dosť esencie na portál ľudskej veľkosti.“ Vzal do ruky fľaštičku, ktorá mu visela na krku. Bola prázdna.

„Mňau.“

„Nepribral som!“ povedal Gargamel, tľapkajúc si po bruchu. „Možno pár kíľ. To tie croissanty!“

„Otče, ja sa prestrčím,“ povedala Vexy.

„Hakis ísť! Hakis ísť!“ prosíkal Hakis.

„Dobre, uvidíme. Aka, fuka, funda...“ Gargamel namieril prst na Hakisa: „... trúba.“

„Nie!“ Vexy dupla Hakisovi na nohu a zapchala mu uši. Potom skočila do Gargamelovej ruky. „Vyhrala som.“

Gargamel prikývol. „Dobrá práca. Musím ťa však varovať, že ťa čaká hrôza – prestrašná ríša plná nemilosrdného, neznesiteľného pokoja, zdôrazňovaného uši trhajúcou kakofóniou radosti a príšerne otravnou pesničkou.“

Vexy striaslo.

„Presne,“ povedal Gargamel. „Zničilo to tvoju sestru.“

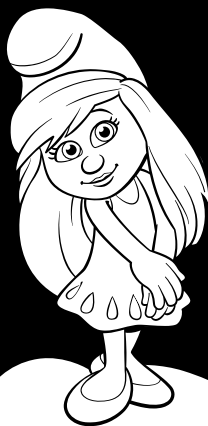
„Nenávidím ju,“ povedala Vexy.

„Tak sa mi to páči! Tá otravne veselá Šmolinka je zradkyňa a nevďačnica! Ten smiešny šašo Tatko Šmolko jej vymyl mozog a obrátil ju proti mne. Mne? Prečo práve mne?“ Gargamel si nechápavo povzdychol.

„Úbohý otče,“ povedala Vexy. „Je to hrôza, keď je zlo pokazené dobrom.“

„Veľká pravda,“ odvetil Gargamel. „Ale pozná tajnú receptúru. Tak choď a prived' mi ju.“ So všetkou svojou čarodejnou silou hodil Gargamel Vexy do portálu.

Kapitola 5

Šmolinka sa prechádzala po brehu rybníka v dedinke šmol-
kov. „Ja to nechápem. Vedia, aké ťažké môžu byť moje naro-
deniny, a ani si nespomenú.“ Sadla si na breh a pozrela sa na
svoj odraz vo vode. „Zrejme nikdy nebudem jednou z nich.“

Z ničoho nič sa z jej odrazu vynorila Vexy.

„Oooch!“ Šmolinka vstala a dala sa na útek.

„Prosím. Pomôž mi. Utekla som.“

„Utekla?“ Vexy vyliezala z vody. Bola celá zadýchaná.
Položila si ruky na kolená a sotva povedala: „Od zlého
čarodeja, ktorý ma vytvoril.“

Šmolinka pristúpila bližšie. „Myslíš Gargamela? Vy-
tvoril ťa Gargamel?“

Vexy prikývla.

„Ale on je...“ Šmolinkine oči sa rozšírili desom. „To
znamená, že si presne ako ja.“ Šmolinka sa k nej rozbehla.
Keď však bola dostatočne blízko, Vexy ju okamžite schy-
tila za zápästie. „Mám ťa!“

Šmolinka sa jej pokúšala vytrhnúť. „Čo to robíš?“
Vexy ju ťahala k vode. „Otec bude veľmi šťastný.“
Šmolinka kričala: „Pomóc! Červený kód!“

Šikuľko začul jej krik. Pustil svoje kladivo.
„Šmolinka má problémy!“
Šmolkovia sa rozbehli po cestičke k rybníku.
„Chcú ju ušmolknúť!“ povedal Hladoš, keď dobehol
ku kraju portálu.

„Šmolinka!“ vykrikol Silák.
So zlovestným úškrnom sotila Vexy Šmolinku do
hmly. „Zbohom, šmolkoviaaaaa!“

„NIEEEEEEEEEEEEEEE!“ Chrabroš a ostatní vyrazili
k portálu, no zavrel sa skôr, než doň stihli skočiť.

Mudroš pokrútil hlavou. „Nemusím byť ani génus,
aby som vám povedal: Toto je práca Gargamela!“

Vo Francúzsku medzitým víriaci portál vyplul Šmolinku a Vexy. Gargamel zdrapil Šmolinku a pevne ju stisol okolo drieku. „Ah, Šmolinka. Vitaj doma.“

Azrael zazeral po Šmolinke očami, ktoré volali po pomste.

Šmolinka bola vydesená. A jej strach sa znásobil, keď sa Gargamel začal smiať.

Kapitola 6

U Patricka a Grace Winslowovcov v New Yorku sa konala oslava tretích narodenín ich syna.

Patrick položil tortu na stôl. „Nech sa páči, Modráčik.“ Pozrel naokolo po hostoch. „Myslím, že som vyhovel všetkým. Je to bio, bezlepková, na antioxidanty bohatá torta z palmových bobúľ, vypestovaných trvalo udržateľným hospodárstvom bez nekalých praktík, s nemliečnou vanilkovou polevou vyrobenou miestnym poctivým pekárom, ktorý prisahal, že nikdy nevidel arašid. Všetci spokojní, však?“

Carolina, Gracina kamarátka, sa spýtala: „Sú v tých tanieroch PCB látky?“

„Isteže!“ Patrick zamieril späť do kuchyne pohľadať nejaké iné taniere.

„Mali by byť v poriadku.“ Grace ukázala Caroline značku na obale.

„Je to v poriadku! Vidíte to, ľudia?“ Patrick spokojne ukázal na balenie. „Bez PCB a BPA. V týchto tanieroch

nie sú doslova žiadne písmená.“ Patrick objal rukou Grace okolo pása. „Páni, kto by si bol pomyslel, že rodičovstvo je také zložité?“

„Vážne?“ spýtal sa jeden otec. „Vo vašom podaní to vyzerá ako hračka.“

Henri, ďalší rodič, povedal: „Poznáš Patricka. Iste si prečítal každú jednu knihu o rodičovstve, akú kedy napísali.“

Henriho žena Vanessa dodala: „Musel si mať skvelý vzor.“

Patrick sa zamračil. „Ja? Oh, ehm, ani nie. Môj otec nás opustil, keď som mal päť. Ak mi dal nejaký ‚vzor‘, tak jedine taký, ako ‚vzorne‘ potichu vyjsť s autom z príjazdovej cesty a nikdy sa nevrátiť.“ Patrick čakal na smiech – ostatní rodičia naňho však len mlčky pozerali.

Patrick pokrčil plecami. „Čo? Žiaden fanúšik tragického humoru?“

Ozval sa buchot a otvorili sa predné dvere. Do izby vpochodoval Viktor Doyle.

„Meškám?“ Viktor mal rozstrapatené vlasy a dokrčené oblečenie. Vyzeral, akoby sa práve zobudil. „Zmeškal som gratulácie? Celý týždeň som sa snažil vymyslieť, čo darovať Modríkovi. Hračku? Hru? Loptu? Nejakú technovecičku? Potom som si povedal: Čo to tu táraš? Daj mu všetko!“ Viktor schytil lano a z chodby vtiahol dnu červený vagón vrchovato naplnený darčekom.

Postrčil vagón k Modráčikovi a dal chlapcovi pusu na čelo.

„Starký Vikino!“ tešil sa Modráčik.

„Modrík!“ Viktor zdvihol svojho vnuka do roztvorenej veľkej náruče. „Všetko najlepšie, Modrík. Tak to má byť. Teraz je to oslava!“

Jedna žena sa naklonila k Patrickovi a zašepkala: „Kto je to?“

Viktor zložil chlapca k stolu. „Ja som Viktor, Patrickov otec. A vy musíte byť jeho priatelia. To znamená, že ste aj moji priatelia. Tak poďme na to. Všetci vztyk. Ruky hore. Nech vás všetkých objímam!“

Jeden z rodičov sa vyslobodil z Viktorovho silného objatia a spýtal sa Patricka: „Tuším si hovoril, že vás otec opustil.“

Patrick sledoval, ako sa jeho otec presúva po izbe. „Opustil. Čo vydláždilo cestu jemu... môjmu otčimovi.“

Patrick odtiahol Grace nabok. „Čo tu ten robí?“

„Modráčik má narodeniny,“ odvetila Grace. „Pozvala som ho.“

Patrick sa uhol z cesty práve včas. „Tu je moja Gracie. Poď ku mne, zlatko.“ Viktor sa vyrútil dopredu a zdvihol Grace na svoju hrud'. „Odkedy sa narodil Modrík, chýba mi to tvoje brušisko. Bolo toho viac na objímanie.“

Viktor zvýšil hlas, aby prehlušil vravu v miestnosti. Chcel niečo vyhlásiť. „Niečo vám poviem. Táto žena je svätica. Je to milé, láskavé slniečko, ktoré vie skvelý zadkodrc!“

Ako na povel sa Viktor a Grace otočili nabok a drcli sa zadkami. Ten náraz odhodil Grace krížom cez izbu.

„Prepáč, zabudol som, že sme iné váhové kategórie.“ Viktor podišiel k nej a pomohol jej na nohy.

Potom vyhlásil: „A to najväčšie objatie som si nechal na záver.“ Patrick o pár krokov ustúpil. Viktor zasa urobil pár krokov vpred. „No tak, synak. Ukážme im, ako sa to robí.“

Patrick vystrel prst smerom k Viktorovi. „Hranice, pamätaj. Hranice!“

Viktor s obrovským rozmachom zdvihol Patricka zo zeme a silno si ho pritisol k hrudi. „Uh-uh-uh-uh.“ Natriasal Patricka hore a dolu.

„Toto-tak-neznášam,“ koktal zadýchane natriasaný Patrick.

„Aaah, veru, nič sa nevyrovná objatiu dvoch hrdých Doyleovcov,“ povedal Viktor.

Viktor zložil Patricka na zem a rozstrapatil mu vlasy.

„Nie som Doyle,“ odvetil Patrick.

„Fakticky – si. Keď si mal jedenásť, oficiálne som ti zmenil meno, zabudol si?“

„Bez môjho vedomia. A v osemnástich som si ho zmenil späť,“ povedal Patrick.

„Bez môjho vedomia?“ Viktor zdvihol jedno obočie. „Nuž, nie si ty tajnostkár, Paddy Doyle?“

„Winslow,“ povedal Patrick.

„Doyle,“ namietal Viktor.

„Winslow,“ zopakoval Patrick.

Viktor to vzdal. „Tak dobre. Kompromis. Winslow-spojovník-Doyle.“ Povedal to so zakašľaním.

Vanessa Viktora odrazu spoznala. „Hej, nie je to ten chlapík z reklamy na korndogy, čo beží v telke?“

Patrick sa pokúšal zastaviť tento rozhovor. „Nie, nie.“

Ozvala sa však ďalšia matka: „Áno, máš pravdu!“

„Nuž, dostali ste ma,“ povedal Viktor a v tvári celý žiaril. „Vinný v plnom rozsahu.“

Patrick bol taký zahanbený, že by sa najradšej prepadol. „A je to tu...“

Viktor vytiahol termotašku s jasne viditeľným logom. „Kráľ korndogov! Pamätajte, že bežné korndogy sa píše s cé. Moje sa píše s ká – ako kvalita. Tak budete vedieť, že sú lepšie.“

Patrick sa naklonil ku Grace. „Vidíš, presne toto robí vždy.“

Viktor zdvihol ruky. „A teraz, na počesť Modríkových narodenín, dám každému z vás jeden korndog. Na účet podniku. Bezplatne. Dostanete ho ‚bez platne‘. To som si práve vymyslel. Možno to bude v ďalšej reklame.“

Keď Viktor chodil od hostovi k hostovi a rozdával korndogy, Patrick si rukami zakryl oči.

„A teraz pozor – nikto nepovie ani slovo! Som expert v spájaní tváří s tým pravým korndogom.“ Podišiel k priateľovi z Talianska. „Surovo-cesnakový. *Buon appetito!*“

Japonskému páru povedal: „S teriyaki omáčkou. *Kam-pai, ichiban!*“

„S bravčovým na barbecue omáčke pre domáceho pána,“ povedal Viktor Henrimu a podal mu paličku s párkom.

„Oh, preboha.“ Patrick sa prepadal od hanby.

To poníženie bolo neznesiteľné. „Skvelé. Ak ti chýba takt, jednoducho všetkých uraz.“

Viktor sa zasmial. „Taaaakže, urazil som všetkých? Nikoho som nevynechal?“

„Sú v tom arašidy?“ spýtala sa Carolina.

„Čože? Nikdy som nedal arašidy do korndogu,“ povedal Viktor.

„Výborne.“

Carolina prikývla smerom k synovi, že si môže pokojne odhryznúť, keď Viktor povedal: „Vyprážame ich v arašidovom oleji.“

„Čože?“ Carolina vytrhla chlapcovi korndog z ruky, no už bolo neskoro. Jej muž vyrazil po detskú tašku, kde boli antialergické injekcie.

Patrick si ponoril hlavu do dlaní.

Viktor nechápal. „Čo sa to robí s perami toho chlapca?“

Kapitola 7

Gargamel odtiahol Šmolinku späť do svojho hotelového apartmánu. Šmolinka bola vystrašená, no správala sa hrdinsky.

„Strácaš čas, Gargamel,“ povedala mu. „Tatko a ostatní ma prídu zachrániť.“

„To si nemyslím,“ povedal Gargamel.

„Prišli po Babroša.“ Šmolinka mu pripomenula jeho posledný pokus o zľapanie šmolkov.

„Áno, ale vieš, Babroš bol naozajstný šmolko.“

Gargamelove slová Šmolinku pichli pri srdci ako ostrý nôž. Musela zadržiavať slzy.

„To ja som ťa vytvoril, Šmolinka. Dcéčka moja.“ Odstúpil od nej.

Šmolinka obrátila svoj smútok a strach na hnev. „Nie si môj otec. Nechaj to tak!“

„Šmolinka, ak chceš ísť ‚domov‘, stačí, ak pre mňa urobíš jednu maličkú, malilinkú láskavosť.“

„Čo chceš?“ *Chcela ísť domov.*

„Prezrad' mi tú tajnú receptúru, ktorú Tatko použil, aby ťa premenil na šmolka.“

Šmolinka zmeravela.

Hakis ožil, keď si pomyslel, že by z neho mohol byť šmolko. „Hakis modrý! Hakis modrý!“

Gargamel si ho nevšímal a povedal Šmolinke: „Pochop to, holúbok. Pomôžeme si navzájom. Ty mi dáš tú receptúru, ja premením lapajov na modrých. S pomocou ich esencie tu budem môcť pokračovať v mojej skromnej, no zároveň mimoriadne úspešnej šou. A potom už nebudem musieť nikdy obťažovať ani teba, ani zvyšok tej neuveriteľne otravnej dedinky šmolkov, ktorú z nejakého nepochopiteľného dôvodu tak veľmi zbožňuješ.“

„Neverím ti,“ povedala Šmolinka.

Gargamel sa usmial. „Prečo nie? Milujem to tu.“ Otočil sa na Hakisa s Vexy a opýtal sa ich: „No nemilujem to tu?“

Prikývli.

Obrátil sa späť k Šmolinke. „Ľudia v tomto kráľovstve ma zbožňujú. Považujú ma za – a toto sú ich vlastné slová – najväčšieho čarodejníka, akého kedy videli. Stále tleskajú, tešia sa a klaňajú sa mi.“ Potom rýchlo dodal: „Celkom bez nútenia, mimochodom.“

Šmolinka pokrútila hlavou. „Neverím ti. Nič ti nepoviem.“

„Chápem. Možno len potrebuješ trocha dohovoriť.“

Čarodej ukázal na svoje výtvory a potom na Šmolinku. „Lapaji... do útoku!“

Hakis zaútočil na Vexy.

„Nie na *seba*!“ vykrikol Gargamel zúfalo.

Zaútočili na Azraela.

„Nie na kocúra! Ani na lampu!“

„Mňau,“ povedal Azrael, keď sledoval, ako sa lapaji presúvajú po miestnosti a skáču z jednej veci na druhú.

„Veľmi, veľmi neuspokojivý experiment,“ povzdychol si Gargamel.

Medzitým sa šmolkovia zhromaždili v dedinke v hríbiku Tatka Šmolka.

„Dobre, šmolkovia, teraz počúvajte.“ Tatko si vypýtal pozornosť. „Pre takéto prípady som si odložil trochu jaskynnej vody z posledného modrého mesiaca. Podarilo sa mi ju zašmolkovať do šmolkportujúcich krištáľov.“

„Takže nepotrebujeme portál?“ Mudroš bol ohromený. „Veľmi šikovné, Tatko.“

„Vyšmolkol si to.“ Tatko im všetkým ukázal krištále. „Dostanú nás rovno do bytového hríbiku pána Winslowa. Ak nám niekto dokáže pomôcť, je to on a slečna Grace.“

Šmolko Trdlo sa poobzeral po miestnosti. „Chystáme narodeninovú oslavu pre Šmolinku?“

Nikto si ho nevšímal.

Modré ruky vyleteli nahor. Všetci šmolkovia sa chceli misie zúčastniť.

„Len pokoj, šmolkovia. Jaskynná voda mi vystačila len na deväť krištáľov. To som ja a traja ďalší, tam a späť, plus Šmolinka po ceste domov,“ vysvetlil Tatko.

„Za predpokladu, že ju nájdete – čo sa sotva stane,“ zašomral Hundroš.

„To nie je veľmi šmolkovský prístup, Hundroš,“ povedal Babroš.

„Na mňa to ešte celkom ušlo,“ odvetil Hundroš.

Tatko hľadal medzi dobrovoľníkmi. „Budem potrebovať odvahu, silu a inteligenciu. Takže... Chrabroš, Silák, Mudroš – vy odšmolkujete so mnou.“ Dal slovo šmolkovi, ktorý sa chcel niečo opýtať. „Áno, Šmolko Zlomyselník?“

„Len som chcel povedať, že si myslím, že Mudroš je naozaj skvelá voľba. Prajem veľa šťastia.“ Zlomyselník sa uškrnul.

„Chápeš to? Prečo mi to nezní ako kompliment?“ Mudroš sa zamračil.

Tatko prešiel naproti k Silákovi a dal mu zopár krištáľov.

Presne vtedy Babroš vyrazil zagratulovať trom menovaným šmolkom. „Privedte ju späť, chlapci. Vieme, že to dokážete...“ Ako rozprával, zakopol o vlastné nohy a vrazil do Tatka. Väčšina krištáľov popadala na zem, s výnimkou troch. Tie tri vyleteli z Tatkových rúk a pristáli v Silákových ústach.

„Ups.“ Babroš zmeravel od hrôzy z toho, čo urobil.

Silák sa začal dusiť. Držal si hrdlo a lapal po vzduchu.

„Oh, nie! Nemôže dýchať!“ vykrikol Panikár. „Zomrie! Všetci zomrieme! Ach!“

„Ustúpte,“ povedal Chrabroš. „Ovládam Šmolklíchov hmat.“ Skočil za Siláka a oblapil ho okolo hrude.

„Oh, nie, on modrá ešte viac!“ skríkol Čačkoš.

„Vyvíja sa to ešte horšie, ako som čak...“ spustil Hundroš, keď odrazu PLK! Krištále vyskočili zo Siláka von. Preleteli vzduchom rovno do otvorených úst Hundroša, Babroša a Čačkoša.

„Oh, nie!“ povedal Babroš.

„Vždy ma nafukuje, keď cestujem!“ Čačkoš sa snažil krištáľ vykašľať.

„Tabletka na prázdny žalúdok! Bude mi zle,“ sťažoval si Hundroš.

Leňoch začal radiť. „Dobre, tri jednoduché pravidlá bezpečného cestovania. Po prvé...“

Ostatní sa naklonili k nemu a ťažovali uši, aby počuli bezpečnostné tipy, no Leňoško upadol do hlbokého spánku, a skôr než dokončil myšlienku, už chrápal.

PUK! PUK! PUK!

Babroš, Čačkoš a Hundroš naraz zmizli z Tatkovho hríbika. Všetko, čo ostalo po troch malých cestovateľoch, bolo Čačkošovo zrkadlo ležiace na dlážke.

Zlomyseľník sa pozrel do zrkadla a povedal: „Samoľúbosť, neschopnosť a negativizmus ti budú iste rovnako nápomocné, Tatko. Prajem veľa šťastia.“

„Eh, ďakujem ti, Zlomyseľník. Dúfam. Nuž...“ Tatko zdvihol zo zeme svoje posledné dva krištále. Jeden si

schoval do tašky a druhý si vložil do úst. „Šmolkuje nám palce.“

Keď zmizli, Mudroš sa otočil na ostatných šmolkov. „Podľa mojich výpočtov sú ich šance na úspech nula celá tri tisíciny.“

Trdlo sa naňho otočil a spýtal sa: „Počkať, takže *chystáme* oslavu pre Šmolinku?“

Modráčikova narodeninová oslava sa skončila. Hostia už odišli.

Patrick práve telefonoval a pýtal sa na chlapca s alergiou na arašidy. „Fajn, som rád, že hrdlo sa mu otvorilo, pery odpuchli, červené fliačky zmizli a už zasa vidí. Super! A ako sa vám išlo v sanitke? To je úžasné – a ešte raz sa veľmi ospravedlňujeme.“ Zavesil a otočil sa na Viktora. „Takže, Tyler môže opäť dýchať – čo platí aj o mne, keďže obaja jeho rodičia sú právnici.“

„Tak preto reagovali tak prehnane,“ povedal Viktor.

Patrick bol od zlosti bez seba. „Nereagovali prehna...“

Viktor mu nevenoval pozornosť. Pozrel sa na Modráčika a povedal: „Myslím, že potrebuje toto.“ Načiahol sa k svojmu vnukovi a zdvihol nad jeho hlavu plastovú korunku Kráľa korndogov.

„Nedávaj mu to na hlavu,“ namietal Patrick.

„Kedysi si túto korunku zbožňoval,“ odpovedal Viktor s očami na plastovom krúžku.

„To teda nie,“ povedal Patrick.

„Všade si v nej chodil,“ pripomenul mu Viktor.

„Ani náhodou.“

Vtom začal Modráčik divoko rozhadzovať rukami.

Viktor sa otočil na chlapca. „Nie, Modrík! Čo to robíš? Koľkokrát ti to mám hovoriť?“ Dal chlapcovi ruku do správnej polohy. „Takto sa to robí – z pazuchy!“

Viktor ukazoval Modráčikovi, ako rukami a pazuchami robiť uličnícke prdy.

Modráčik bol nadšený. Kým Viktor pomáhal Modráčikovi zvuk zdokonaľiť, Patrick sa vytratil do kuchyne.

„Vidíš, čo sa tam deje?“ spýtal sa Grace.

„Majú sa k sebe,“ povedala Grace popri upratovaní.

Patrick nazrel do obývačky. Viktor a Modráčik hrali už ďalšiu hru. „Skôr na seba pľujú.“ Bol znechutený.

Grace sa zasmiala. „Zlatko, Modráčik sa musí naučiť, že rodina nie sme iba my dvaja. Hranie sa so starým otcom mu prospeje.“

„S nevlastným starým otcom,“ opravil ju Patrick.

„Prečo si k nemu taký kritický?“

Z vedľajšej izby sa opäť ozvali prdiace zvuky.

Patrick si povzdychol. „Toto ho na Harvard práve nedostane, nemyslíš?“

„No tak, Patrick.“ Grace mu láskavo položila ruku na plece.

„Grace, on všetko kazí. Má taký dar. Vie veci pokaziť. Ako keď sa prvýkrát našťahoval k nám s mamou a vykázal môjho papagája.“ Patricka rozbolela hlava.

„Tvojho papagája?“ spýtala sa Grace.

„Patril otcovi,“ vysvetlil Patrick. „Keď otec odišiel, bolo to to jediné, čo po ňom ostalo. Toho vtáka som zbožňoval. Keď som sa bicykloval, sedel mi na riadidlách. Spal na čele mojej postele. Keď však prišiel Viktor, museli sme sa ho zbaviť. Pretože Viktor je alergický.“

Grace práve otvárala ústa na odpoveď, keď sa z izby ozval nejaký nový zvuk.

FUFU, FUFU, FUFU.

„Vrtulník?“ spýtala sa Grace.

Patrick sa rozbehol k oknu zistiť, čo sa deje.

Počuli to aj Viktor s Modráčikom. Modráčik si zakryl uši pred ostrým zvukom, ktorý bol stále hlasnejší a hlasnejší. A v tom *BUMPRÁSK!*

Do Modráčikovej kopy darčiekov vpálila malá modrá kométa.

Patrick a Grace sa snažili otvoriť dvere medzi kuchynou a obývačkou, no dvere sa ani nehli. Pritláčal ich tlak vzduchu.

Patrick kričal na Viktora. „MÁŠ MODRÁČIKA?“

„Áááááá!“ Viktor začal kričať, keď sa z kopy darčiekov vynoril veľký plyšový korndog a začal sa tackať smerom k nemu.

„Oslepol som! Oslepol som!“ kričal korndog.

„Viktor! Nemôžeme otvoriť dvere!“ zakričala Grace z kuchyne.

Patrick opakovane narážal do dverí a zúfalo sa snažil uvoľniť pánty.

V obývačke Viktor schytil detskú stoličku. Chystal sa postaviť tomu tackajúcemu sa korndogu, keď sa ozval ďalší hromový tresk a na dlážku dopadla ďalšia modrá kométa.

Táto malá modrá príšera vrazila Viktorovi do tváre a držala sa ho ako chobotnica. Viktor spadol dozadu na zem.

Babroš sedel na hrudi starého pána a cível na Viktora. Ich oči sa takmer dotýkali.

„Prepáčte. Šmolkoval som na vankúše, no vaša tvár sa mi postavila do cesty,“ vysvetlil Babroš a pokrčil plecami.

Patrick a Grace spoznali ten hlas spoza dverí.

„Babroš?“ zakričal Patrick cez zaseknuté dvere.

Viktor sa zahnal po Babrošovi a zaútočil naňho, keď vtom padla tretia kométa.

BUM!

Táto pristála medzi kabátmi zavesenými na vešiakovej tyči.

„Kde to som?“ plašil sa Čačkoš. „Toto miesto je divné! A desivé! A...“ Zachytil svoj odraz v zrkadielku na tyči – „akýý fešák.“ Čačkoš sa upokojil a naširoko sa usmial. „Ahoj, kamoš!“

BUM!

Posledná modrá kométa pristála v termovrecúšku na korndogy. Tatko sa vykotúľal z vrecka s korndogom zapichnutým v klobúku.

„Vyšlo to?“ spýtal sa Tatko a hľadal okolo seba svojich šmolkov.

„Nie! Sme v nejakej priepasti! Vedel som, že to takto dopadne!“ Hundroš bol stále zaseknutý v plyšovom korn-dogu. Potácal sa vpred.

„Dávaj pozor!“ vystríhal ho Babroš.

Viktor sa vyzbrojil. Zamával plastovým svetelným mečom a zahnal sa ním po Tatkovi. Tatko však uskočil, no meč zasiahol plyšový korndog a zhodil ho z Hundroša.

„Oh. Toto nie je priepasť,“ odľahlo Hundrošovi.

Tlak vzduchu v byte sa vrátil do normálu. Kuchynské dvere sa prudko otvorili. Patrick a Grace sa vpotácali do izby práve vo chvíli, keď sa Viktor chystal s rozmachom zasiahnuť Hundrošovu hlavu.

„Viktor! Nie! Sú to priatelia!“ Patrick sa hodil do dráhy meča.

Viktor odmietol zložiť zbraň. „Priatelia?! Sú to malí modrí votrelci, ktorí nám prišli ukradnúť tváre!“

Čačkoš sa urazil. „Malí? Som vysoký ako tri jablká z prvotriedneho zberu!“ Naširoko sa usmial a ukázal svoje žiarivé zuby.

„Nie. Volajú sa šmolkovia.“ Patrick vzal Viktorovi meč a položil ho.

Grace zdvihla Hundroša do svojej náruče. „A sú to tie najroztomilejšie stvorenia na svete.“

„Ja nie,“ povedal Hundroš.

Grace sa usmiala a objala ho. „Nie. Ty nie, Hundroško.“

Patrick sa zohol a privítal svojich hostí. „Tatko, Babroš. Ako sa máte, chlapci?“

„Šmolkovia! Šmolkovia! Šmolkovia!“ skandoval Modráčik a začal poskakovať po izbe.

„Presne tak, Modráčik,“ povedal mu Patrick. „Toto sú tí šmolkovia, o ktorých sme ti rozprávali.“

Viktor dôveroval svojmu vnukovi. „Ak ich má rád Modrík, potom aj Viktor.“

Tatko Šmolko neveril vlastným očiam. „Oh, pre šmolka. To je Modráčik?“

„Je obrovský!“ povedal Babroš, obzerajúc si chlapca.

„Nechcel by som byť tým bocianom, ktorý ho priniesol,“ dodal Hundroš.

„Rád vidím, že ho šmolkujete, ako sa patrí!“ pochválil Patricka Tatko.

Kým sa Tatko a ostatní zoznamovali s Modráčikom, Grace sa otočila k Čačkošovi. „A kto je tento malý krásavec?“

Čačkoš vypol hrud'. „Tú otázku si kladiem každý deň.“ Čačkoš vytiahol spod klobúka svoje malé cestovné zrkadielko a pozrel sa na seba.

„To je Čačkoš,“ povedal jej Tatko.

„Potešenie na tvojej strane.“ Čačkos jej podal ruku na pozdrav.

„Zišla by sa mi tu pomoc!“ zvolal Hundroš cez celú izbu.

Všetci sa otočili a uvideli Modráčika, ako si strká Hundroša pod pazuchu a pumpovaním rukou sa z neho snaží dostať zvuk prdenia.

„Modráčik! Nie!“ Grace schmatla Hundroša a vzala ho do bezpečia. „Hundroško nie je prdiaci vankúš!“

„Nestláčaj Hundroša,“ vysvetľoval trpezlivo Patrick.
„Nevieš, čo z neho vyjde.“

Modráčik zvrátil tvár. „Smiešne vonia.“

Hundroš sa ovoňal a súhlasil. „Áno, mal som na rannajky zopár šmolín navyše.“

„Čo tu vlastne robíte, chlapci?“ spýtal sa Patrick Tatka.
Tatko zvažnel. „Šmolinku uniesli!“

„Čože?“ vyhrkla Grace. „Čo myslíš tým ‚uniesli‘?“

„Uchmatol ju Gargamel,“ povedal Čačkoš.

„Ak nájdeme jeho, nájdeme aj ju,“ povedal Tatko.

„Nuž, to nebude ťažké. Je teraz veľká hviezda. V Paríži,“ vysvetlil Patrick.

Grace vykročila smerom k spálni. „Začnem baliť.
Zlatko, vezmi Modráčikov pas.“

Viktor bol vo vytržení. „Áno! Záchranná misia. Pôjdem s vami. Zíde sa vám každá pomoc.“

„Prr, prr. Počkať! Modráčikov pas?“ Patrick sa snažil trochu zmierniť tempo.

„Zlatko, nemôžeme len tak vyraziť do Paríža.“ Naklonil hlavu smerom k Viktorovi. „Už vôbec nie všetci.“

Grace o tom dala hlasovať. „Dobre, jeden hlas proti.
Kto je za?“

Všetci ostatní zdvihli ruky, dokonca i Modráčik.

„Ocko vždy prehrá,“ zachichotal sa Modráčik.

„Hovoríme tu o mojej Šmolinke. Musíme ísť,“ povedala Grace Patrickovi.

Patrick si to nechal v hlave utriať. Prikývol. Pôjdu všetci. Aj Modráčik. Dokonca i Viktor.

„Ak máme vyraziť na cestu,“ povedal Čáčkoš, „musíme si zaspievať starú cestovateľskú pieseň na šťastný návrat šmolkov. Je to pieseň, v ktorej sa spája viacero úrovní harmónie a tónin, ktoré dosiaľ počula len hŕstka ľudí. Sústreďme sa, aby sme to zaspievali správne.“

Tatko Šmolko sa zamyslel nad Čáčkošovými slovami. „Takže. Uctíme si našich predkov.“

A všetci šmolkovia spustili svoje „la la lalala la“.

Patrick si zapchal uši.

Kapitola

8

Grace, Viktor a Modráčik pristáli v Paríži. Patrick im na letisku zavola taxík do hotela.

„Tak teda,“ zašepkal šmolkom, keď taxikár vyložil batožinu. „Plán je jasný? Navštívime Gargamelovu šou a zistíme, či je tam Šmolinka.“

Grace predtým našla novinový článok, kde sa o čarodejovi písalo. Bola pri ňom fotka, kde stál pred nóbl hotelom.

„A ja zídem do Plaza Athénée a zistím, v ktorej izbe býva. Viktor, ty sa tam môžeš s Modráčikom zatiaľ ubytovať v našej izbe.“

„Ja... vlastne som myslel...,“ začal Viktor.

Patrick ho stopol. „Žiadne ‚vlastne som myslel‘, Viktor. Taká je dohoda.“ Usadil sa späť do taxíka a povedal šoférovi: „Le Dom Opery, *s'il vous plait*.“ Potom sa pozrel na Grace a zdvihol obočie. „Moja francúzština je *très sexi*, čo?“

Grace sa naklonila k nemu cez otvorené okienko taxíka. „Nemám ti kúpiť baretku?“

Patrick žmurkol. „S baretkou ma neskrotíš.“

Grace si odfrkla. „Oh, vážne? Nenamýšľaš si?“

Patrick a Grace sa maznavo dotýkali nosmi, keď Hundroš vystrčil hlavu z Patrickovho saka a povedal: „Hej! To si šmolkujte doma!“

Patrick zatlačil Hundrošovu hlavičku späť do svojho kabáta k ostatným šmolkom. Taxík vyrazil do ulíc.

Šmolinka bola pripútaná k stolnej lampe v Gargamelovej divadelnej šatni.

Z Gargamelovho tabletu sa ozývalo lalalákanie šmolkov. Na displeji sa prehrával klasický hypnotizujúci vír. Gargamel držal displej tesne pred Šmolinkinou tvárou.

„Daj mu túúúú receptúúúúru. Chceš mu ju dááááť.“

Šmolinka stála s prekríženými rukami. Hypnóza nefungovala. Pesnička šmolkov prestala hrať a na displeji sa objavilo „načítavanie“.

„Och! Ako to?“ osopil sa na Šmolinku. „Dokážeš tú pesničku počúvať stále dokola? Ako to, že ťa neprivádza do šialenstva?“

Aby mu Šmolinka dokázala, že ju dokáže počúvať aj celý deň, začala spievať aj ona: „La, la, la-la-la.“

Vexy a Hakis sa zvíjali na zemi s rukami na ušiach.

„Zastavte to! Páli to!“ prosíkala Vexy.

Hakisa to naozaj zhypnotizovalo. Oči mal ako v tranze, potom odpadol ako poleno.

Azrael bol stočený do kľbka v rohu, mimo celého tohto divadielka.

Hlas oznámil čas: „*Cinq minutes.*“

Gargamel to so Šmolinkou vzdal. „Ah, čaká ma moje publikum. Zasa raz musím ohromovať a balamutiť tých vysmiatych tlkov.“

„Mňau,“ informoval ho Azrael.

„Došla nám esencia?“ Gargamel už zabudol.

„Mňau.“ Azrael sa pozrel smerom k Šmolinke.

Gargamel schmatol nožnice. „Oh, stále môžeme urobiť šou, pretože všetku esenciu, ktorú potrebujem, mám hneď tu poruke, nie je tak?“

„Keď sem dorazí Tatko, budeš to ľutovať.“ Šmolinka sa snažila uhýbať pred Gargamelovými šmykmi.

„Povedal som ti, Šmolinka. Tatko nepríde – pretože už je tu.“ Ukázal na seba. „Chápeš? Ja som tvoj tatko.“ Gargamel odstrihol hrubý prameň Šmolinkiných vlasov.

Šmolinku opantala hrôza. Potom si však uvedomila, že Gargamel odstrihol aj laná, ktorými bola pripútaná k lampe.

„Takže buď dáš svojmu skutočnému tatkovi tú receptúru, alebo ťa budem žmýkať vo svojom supervýkonnom šmolkulátore po zvyšok tvojho mizerného života.“ Gargamel sa zasmial smiechom šialenca. „Je to na tebe, holúbok. Rozhodni sa sama.“

Keď sa otočil na Šmolinku, zistil, že uniká.

„Oh, a Šmolinka,“ – otočil sklenú vázu nad jej hlavou a priklopil ju ako muchu – „pekný pokus.“

Šmolinka nahnevane udierala pästičkami do skla.

„Mňau.“

„Netrep hlúposti,“ zahriakol Gargamel kocúra. „Samozrejme, že ju nepustím. Kto si myslíš, že som? Nejaký samaritán?“ Zachichotal sa. „Ah, áno. Len čo mi prezradí to tajomstvo, vhodím ju do toho stroja, kde ju čaká dlhý život plný bolesti, mučenia a utrpenia.“

„Mňau.“

„Áno, áno. Môžeš potom stlačiť gombík,“ sľuboval Gargamel.

Zazvonil zvonec ohlasujúci začiatok šou. Gargamel sa otočil na lapajov. „Dozrite na ňu, kým budem preč. Vymyli jej mozog. Musíte z nej opäť urobiť lapaja.“

„Áno, otče,“ povedala Vexy.

„A keď uvidíte nejakého iného šmolka, nič neriskujte. Okamžite sa s ňou zdekujte do hotela.“

Lapaji prikývli.

„Ten dotieravý Tatko nakoniec príde,“ povedal Gargamel Azraelovi. „Ako vždy.“ Prešiel k stene šatne a odsunul tajný panel. „A ak zistí, že je tu, bude sa cítiť milovaná a nikdy z nej to tajomstvo nedostanem. Áno, áno, musíme ju čo najskôr zlomiť.“

Gargamel vyšiel cez panel a zamieril dolu po tmavých točitých schodoch. „Teraz poď. Čaká nás výroba esencie.“

Čarodej ešte pred odchodom znova zapol pesničku.

Hakis sa práve chystal vstať, no keď počul tú hudbu, *BIM!* Opäť odpadol.

Šmolinka sledovala, ako Gargamel s Azraelom vychádzajú z miestnosti. Skrytý panel sa zasunul späť na miesto. V zrkadle Šmolinka videla, čo jej Gargamel urobil s vlasmi. Odstrihol jej celú jednu stranu. Rozplakala sa.

Grace podišla k recepcnému pultu nóbl hotelu. „Dobry deň. Boli by ste taký láskavý a povedali mi...“

Recepcný ukázal na dvere. „Na ktorej izbe býva pán Gargamel? Nie. Pravidlá hotelu.“

Grace nevedela, čo má teraz robiť. Potom však uvidela jeden leták, ktorý si predtým nevšimla. V Paríži sa bude konať festival filmov s Audrey Hepburnovou. Dostala nápad.

Patrickov taxík zastal pred budovou opery. Patrick zaplatil za cestu, vyskočil z auta a vybehol po hlavnom schodisku. Kabát si pevne pridržal pri tele.

Divadlo bolo plné ľudí. Patrick vošiel práve vo chvíli, keď začali tlmiť osvetlenie. Prekĺzol cez bočný východ a zamieril k pódiu.

„*Mesdames et messieurs – Gargamel le Vélký!*“ Uvádzač otvoril šou.

Divadelné svetlá sa rozsvietili. Pódium prestúpila hustá hmľa. Objavil sa Gargamel.

„Toto voláte závoj tajomna?“ Gargamel bol urazený, že na pódiu nie je dosť hmly. „Nanajvýš tak závan.“

ŠŠŠUCH!

Šmahom dračej paličky hmľa zhustla. Gargamel ustúpil a za burácajúceho potlesku opäť vyšiel z hmly.

Vychutnával si svetlá reflektorov, potom trochu zakašľal.

„Dobrý večer, nehodní obdivovatelia. Som Gargamel Veľký. Dnes večer nebudete svedkom nejakých primitívnych kúzelníckych trikov, ale tých najstrhujúcejších pravých čarov, aké kedy svet videl! Niektorí z vás to možno neprežijú.“ Diváci prepukli v záchvat nadšeného rehotu. Gargamel stíchol. „Nechápem, prečo to vždy vyvolá smiech. Ľudia tohto kráľovstva ma neprestanú udivovať.“

Čarodejov hlas sa hromovo niesol celým divadlom.

„Ale varujem vás! Ak nejaké z vašich pípajúcich a zvoniacich vynálezov preruší demonštráciu mojich úžasných čarodejných schopností alebo ak začujem šušťanie vrecúšok od vašich sladkých dobrôtok... draho mi zaplatíte.“

Pred prvým trikom ešte Gargamel vystríhal obe-
censtvo: „V prípade požiaru, ktorý obyčajne vypukne, pokojne jačte, panikárte a stúpajte po sebe ako psy. Ak má byť moje predstavenie prerušené, nech je to aspoň zábavné.“

Kým bol Gargamel sústredený na svoju šou, Patrick sa presúval v zákulisí za oponou.

„Strážnik!“ Patrick povedal šmolkom, aby sa prikrčili. Podišiel k strážnikovi. „*Parlez-vous Anglais?*“

„*Non.*“ Strážnik nehovoril po anglicky.

„Skvelé.“ Patrick mohol svoj jazyk použiť ako šifrovanú reč. Zašepkal do svojho kabáta: „Dobre, Tatko. Kým sa budem rozprávať s týmto mužom, vykláznite zadom môjho kabáta a nájdite šatňu.“

Šmolkovia sa zošmykli po zadnej časti Patrickovej nohy a rozpáchli sa do tmy.

Grace sa vrátila do Gargamelovho hotela. Na nohách mala topánky s vysokým opätkom a na hlave široký klobúk.

„To je nehoráznosť! Nehoráznosť, vravím vám!“ Grace pľaskla po pulte svojimi dlhými čiernymi rukavicami.

Tým si vynútila pozornosť recepcného. „Prepáčte, vy ste kto?“

„Som manažérka monsieur Gargamela, madame... Doolittlová. Práve som sa vrátila z dovolenky v Ríme a hneď sa dozviem, že môj klient je veľmi nespokojný so svojím ubytovaním. Čo to je za... kadibúdku, ktorú vy voláte izba?“

Recepčný bol prekvapený. „Napoleonov apartmán? Madame, je to najlepšia izba v celom hoteli. Čo by vôbec mohli...“

Grace mu skočila do reči. „Po prvé, je to na zlom poschodí. Kto by už chcel byť na... na...“

„Piatom,“ doplnil ju recepčný.

„Presne! Je to príliš nízko!“ Grace hrala rozhorčenú.

„Ale piate je najvyššie poschodie,“ vysvetlil recepčný.

„Potom nadstavajte ďalšie!“ Grace opäť pleskla rukavicami o pult. Podráždene a arogantne.

„Oh, páni,“ zašepkala si pod nos, keď sa náhlila k výťahom. Dvere sa otvorili, a keď Grace vošla dnu, okamžite stlačila pätku. Nič sa nestalo. Výťah sa ani nepohol. Opäť stlačila číslo poschodia.

Do výťahu vošiel zástupca manažéra hotela a spýtal sa: „Máte čipovú kartu?“

Grace zalovila vo svojej kabelke. „Áno, samozrejme, že mám čipovú kartu. Som veľmi dôležitý hosť!“

Zástupca manažéra počkal, kým Grace vyprázdni svoju kabelku.

Grace stisla pery. „Len som si ju... zabudla. Raňajkovala som... u Tiffanyho... a zabudla som ju tam. Vrátim sa po ňu.“

Vyhrnula sa z výťahu. Keď sa za ňou zatvorili dvere, všimla si inú cestu hore. Neďaleko bola tabuľa s nápisom VESTIAIRE DES EMPLOYÉS – ŠATŇA PRE ZAMESTNANCOV.

Grace dostala ďalší nápad.

V budove opery medzitým šmolkovia hľadali Šmolinku. Vyšplhali sa po lanách v zákulisí a presúvali sa po stropnej konštrukcii.

„Oh, pre šmolka! Pozrite na pódium!“ Čačkoš bol ohúrený. „Tie závesy! Tie svetlá!“ Nemohol si pomôcť. „Cítim, ako vo mne rastie pieseň...“ Obďaleč našiel rekvizitu, ktorá vyzerala ako maska z *Fantóma opery*. Začal spievať jednu z muzikálových pesničiek: „Zľahka, jemne...“

Tatko si priložil prsty k perám. „Psst.“

„Čo to robíš?“ zašepkal Babroš.

„To, na čo som sa narodil!“ odvetil Čačkoš.

„Bude to šmolkatastrofa,“ prorokoval Hundroš.

„Prečo by malo?“ spýtal sa Tatko.

„Voláme sa Hundroš a Babroš.“ Kývol smerom k Čačkošovi a povedal: „A tento tu má kvietok za uchom.“

Babroš sa urazil. „Hej, ja som hrdina. Len sleduj, ako...“ V tej chvíli Babroš zakopol a takmer spadol z konštrukcie. Sotva sa stihol chytiť.

„Vzdať sa nie je žiadna hanba,“ zašomral Hundroš. „Tak mládež, ide sa domov.“

Šmolkovia pomaly postupovali ďalej smerom ku Gargamelovej šatni.

Azrael sedel v bočnej časti za pódium a sledoval šou. Keď okolo neho prešiel závan známeho pachu, zdvihol hlavu. Obyčajne Gargamelovo predstavenie neprerušoval, no toto bolo dôležité.

„Všetci jasajte, pretože nekonečne mocný Gargamel vypustí...“

„Mňau,“ povedal Azrael.

„Čo tu robíš? Ako sa opovažuješ! Ak potrebuješ urobiť kaki-kak, debničku máš vzadu,“ povedal Gargamel kocúrovi.

„Mňau.“

„Cítiš niečo podozrivé? Nič prekvapivé. Videl som, kam strkáš nos.“ Gargamel sa uškrnul. Obecenstvo sa zasmialo.

Nebol to však vtip. „Ticho! Prečo sa chechtáte?“

„*Le chat est petit!*“ vysvetlil jeden muž v prvom rade.

„Čože?“ Gargamel nerozumel po francúzsky.

„*V mažik* sú obyčajne veľké mačky, *non?* Levy. Tigre.“

„Dobrá poznámka.“ Gargamel sa zamyslel nad Azraelovou veľkosťou. „Na druhú stranu... Ticho, ničomníci!“ Utíšil divákov a pozdvihol svoju paličku. „Ak je veľká mačka to, po čom bažíte, tak nech sa páči... ALA-KAŠELMA!“

ŠUCH! PUF! Azrael narástol do dvojnásobnej veľkosti tigra. „GOARRRRRRRR!“

Gargamela na chvíľu prekvapilo, čo to urobil svojmu kocúrovi. Jeho mágia bola mocná. Jeho šok však opadol, keď začalo obecenstvo šaliť, vykrikovať jeho meno a tlieškať. Gargamel si hovel na piedestáli ich obdivu.

Kapitola

9

„Musíme prísť na nejaký chytrý spôsob, ako Šmolinke rozviazať jazyk. Nejaké návrhy?“ Vexy pochodovala po šatni v zákulisí opery. Bola otočená chrbtom ku Šmolinke, ktorá bola stále uväznená pod sklenou vázou.

Hakis sa zamyslel nad jej otázkou. „Uhhhhhh...“

„Kašli na to. Zabudla som, že si...“ Chvíľu naňho pozerala a dodala: „... ty.“ Vexy pokračovala: „Tak dobre, mám takýto plán: navedieme Šmolinku, aby bola zlá. Všetku tú jej dobrotu obrátime proti nej. Potom sa bude cítiť ako jedna z nás, a...“

Kým rozoberali svoje možnosti, Šmolinke sa podarilo vázu trochu odtlačiť, takže polovicou trčala cez okraj stolíka. Skôr ako však stihla vyklíznuť, nádoba sa prevážila. Sklo sa rozbilo. Lapaji sa otočili práve vo chvíli, keď Šmolinka utiekla cez ventilačnú šachtu.

„Oh, nie. Za ňou!“ Vexy schmatla Hakisa a obaja vyrazili za Šmolinkou.

Gargamel na pódiu vystupoval s Azraelom veľkým ako lev.

„Oh, len podte,“ povedal, keď svetlo reflektora prechádzalo po hľadisku. „Hľadám dobrovoľníka, ktorý strčí hlavu do papuľky tohto malého kocúrka. Je čerstvo nažratý. Máte slušnú šancu prežiť. Prinajhoršom prídete o ucho alebo o účes. Nieкто sa hlási?“

Svetlo reflektora naďalej putovalo z jednej tváre na druhú a Gargamel hľadal dobrovoľníka.

Patrick sa skrčil, keď svetlo prešlo blízko jeho úkrytu. „Uf.“ Do niekoho vrazil. Patrick sa otočil a zistil, že je to Viktor.

„Hej, ako to ide?“ zašepkal Viktor.

Bol s ním aj Modráčik.

Patrick bol prekvapený. „Modráčik! Ako si sa...“

Modráčik stál v šere, jedol palacinku plnenú čokoládou a oblizoval si pery.

„Viem, viem, viem. Počúvaj ma. Nemohli sme ťa v tom s Modríkom nechať samého. Viem, že my dvaja sa v niečom nezhodneme, no keď ide do tuhého, všetci sme Američania,“ vysvetľoval Viktor.

Patrick zdvihol obočie. „A to má byť zasa čo?“

Viktor ukázal na Modráčika. „Tri generácie hrdých Doyleovcov stoja bok po boku – hoci nie doslovne, lebo každý máme inú výšku.“

Patrick si povzdychol. „Nie sme Doyleovci.“

„Winslow-spojovník-Doyleovci. Tá záležitost s menami ti fakt musí ležat v žalúdku.“ Viktor sa nechcel hádať.

Patrick hľadal najbližší východ. „Musíte odísť.“

Viktor vykročil do uličky, skôr ako ho Patrick stihol zastaviť.

Na pódiu Gargamel hovoril: „Verte mi, nakoniec vypluje všetko, čo zožerie.“

„Hej! Kaukliar!“ Viktor pochodoval po uličke. Svetlo reflektora ho sledovalo. „Pusti Šmolinku.“

Gargamel žmúril do svetla. „Ty... Čo si to povedal?“

„Si hluchý?“ Viktor bol čoraz bližšie k pódiu. „Počul si ma. Vydaj mi Šmolinku. Ihneď!“

„Kto si? Ako sa opovažuješ!“ Gargamel pozdvihol svoju paličku. „ALAKA...“

„SKRČ SA!“ Patrick vyskočil zo svojho úkrytu.

„SKAČ SA!“ zopakoval Gargamel. Z čarodejovej paličky vyšľahol modrý plameň. „Kačka?“

ŠUCH!

Čarodejova mágia premenila Viktora na kačku.

„Oh, nie. Som kačka a som vo Francúzsku,“ zakvákala Viktor nervózne. „Nepáči sa mi, kam to smeruje.“

Obecenstvo zatlieskalo triku.

„NIE!“ skríkol Patrick, keď ho našlo svetlo reflektora.

Patrick sa rýchlo otočil. Musel chrániť Modráčika.

ŠUCH!

Bolo príliš neskoro. Začal sa vznášať nad obecenstvom.

„Ocko vie lietať!“ vykrikol Modráčik nadšene. „Ocko vie lietať! Ideš, ocko! Ideš!“

„Ľúbim ťa, synček!“ volal Patrick na Modráčika a predstieral, že všetko ide podľa plánu.

Gargamel sa zachichotal. „Dámi a páni, zdá sa, že sme predsa len našli dobrovoľníka.“

Použil modrý plameň na pritiahnutie Patricka k pódiu. „Veľké Á, Azrael.“

„GOARRR!“ Azrael otvoril tlamu a čakal na svoje jedlo letiace ponad jasajúci dav.

Šmolkovia popadali do Gargamelovej šatne cez otvorené okno. Keď Babroš pristál, okamžite začal rozdávať svoje najlepšie kung-fu údery. Jeho ruky a nohy lietali na všetky strany.

„Ua-já! Ki-uaka!“ Babroš vykopol príliš vysoko. Nohy mu vyleteli nahor a tvrdo dopadol na chrbát. „Uffff.“

„Dobrá práca, Babroš,“ povedal Hundroš. „Práve si prehral súboj s prázdnu izbou.“

Kým šmolkovia hľadali v šatni Šmolinku, Patrick sa mal čoskoro stať jedlom pre Azraela.

„Daj ho dolu!“ Kačka Viktor priletela ku Gargamelovi a trepotala krídlami. Vletela Gargamelovi do tváre a prerušila lúč energie, ktorým držal Patricka.

Patrick padol na pódium.

„Goarrr!“ Vo chvíli, keď sa Azrael chystal Patricka zožrať, Viktor narazil do Gargamelovej paličky. Neúmyselný zásah zmenil Azraela späť do normálnej veľkosti.

„Prekliata kačka!“ Gargamel namieril paličku smerom k Viktorovi.

Patrick odvážne schmatol Viktora a zoskočil z pódia. Rýchlym švihom zodvihol Modráčika a vyhýbajúc sa výstrelom z Gargamelovej paličky ich všetkých bezpečne doviedol k východu.

Diváci si mysleli, že to celé bolo súčasťou šou. Vstávali na potlesk Gargamelovi, výskali a zavýjali. Od potlesku sa triasla celá budova.

„Uh... A to je všetko, na čo sme dnes mali čas. Zbohom!“ Gargamel sa uklonil a ponáhlal sa preč.

V Gargamelovej šatni urobili šmolkovia dôležitý objav.

„Je tu nejaký skrytý priechod.“ Hundroš zvolal ostatných, aby sa pozreli na tajný panel.

Tatko ho pomohol Hundrošovi odsunúť. Točité schody viedli nadol do tmy.

„Škaredí majú prednosť.“ Čačkoš ustúpil dozadu, aby pred seba pustil Hundroša.

Babroš vystúpil na stôl. Nešťastnou náhodou prevrhol Gargamelov tablet. Objavil sa na ňom obrázok s čarodejom.

„Aaach!“ Babroš vykrikol a potkol sa. Tablet padol na zem.

Všetci opatrne podišli k zariadeniu.

„Je to nejaké magické okno.“ Ozvali sa kroky na chodbe a Tatko zdvihol hlavu. „Rýchlo, šmolkovia. Schovajte to.“

Šmolkovia schmatli tablet a vyrútili sa cez tajný otvor a potom dolu schodmi. Padacie dvere sa za nimi zavreli.

Ako šmolkovia uháňali dolu schodmi, počuli, ako sa hore ozýva Gargamelov hlas.

„Lapaji? Šmolinka? Kde ste? Váš tatko sa vrátil!“

„Jej tatko?“ zašepkal Babroš k ostatným.

Tatko Šmolko celý očervenel. On bol Šmolinkiným tatkom. Skôr než však stihol niečo povedať, padacie dvere sa otvorili a Gargamel zakričal do tmy: „Ste tam dolu?“

Šmolkovia ani nemukli. Keď Gargamel videl, že dolu nikto nie je, silno dvere zabuchol. Tak silno, až šmolkovia popadali zo schodov dolu do skrýše.

Hore Gargamel povedal: „Museli sa stiahnuť do hotela.“

„Mňau.“

„Isteže máme málo času! Ak je tu Patrick z Newyorského kraja... nemôže chýbať ani Tatko.“

Babroš potľapkal po tablete a vďaka svetlu z displeja sa mohli lepšie zorientovať. Boli v stoke pod budovou opery. Do všetkých strán sa rozvetvovali obrovské tunely. Tu, v tejto veľkej otvorenej miestnosti, bol hrôzostrašný stroj a vedľa neho zástupy a zástupy nádob veľkosti šmolka.

„Oh, pre šmolka.“ Čačkoš vyvaľoval oči na hadičky, ktoré viedli do gigantickej nádrže.

„Je to obrovský šmolkulátor,“ povedal Tatko. Raz bol pripútaný k menšej verzii tohto stroja.

„Prečo je taký veľký?“ spýtal sa Hundroš.

„Chlapci.“ Babroš poznal odpoveď. Pozdvihol tablet. Na displeji stálo: „Fáza 40: Totálne zničenie dedinky šmolkov.“

Na stránke blikal obrázok dedinky šmolkov pohltenej v plameňoch. Neostal jediný hríbik.

„Podržte ma, prosím,“ povedal Čačkoš a odpadol dozadu do Hundrošovej náruče.

Šmolinka unikla z divadla. Lapaji ju prenasledovali do úzkej uličky. Šmolinka sa na nich obzrela ponad plece a zrýchlila.

Gargamel a Azrael vyšli z budovy opery a zamierili do hotela. Keď čarodej otvoril vchodové dvere, čakal naňho už dav prosiaci o autogramy.

„Prečo nie ste na kolenách? Nevyjasnili sme si to už, ľudia?“ Gargamel ich očaroval svojou paličkou a všetci padli naraz na kolená.

Azrael sa pozrel na Gargamela.

„Nie je to to isté, keď to musím robiť sám. Mali by sa mi chcieť pokloniť,“ povedal.

Azrael zagúľal očami a nastúpili do luxusného voza.

Niektó už čakal vnútri. „Señor Gargamel.“

Oproti Gargamelovi sedela Odile Anjelou, newyorská kráľovná kozmetiky. Dlhé nohy mala elegantne prekrížené.

„Čo tu robíte?“ Gargamel sa letmo pozrel na jej nohy. „A prečo takto otrčate svoje nohy?“

„Myslíte si, že sa ma zbavíte útekou do Francúzska? Mali sme dohodu.“ Odile prišla do Paríža až z New Yorku.

„Akú dohodu? Mám teraz na práci niečo súrne. Practe sa!“ Gargamel položil ruku na dvere.

Odile sa nikam nechystala. „Sľúbili ste mi, že mi prezradíte vašu tajnú receptúru krásy. Spomínate?“ Presadla si k nemu. „Vaša úžasná receptúra na jeden deň vrátila mojej mame jej sviežu krásu. Všetci moji klienti teraz po nej bažia. Chce ju vyskúšať aj moja dcéra.“ Načiahla ruku a dotkla sa malého pramienka Gargamelových vlasov. „A ona je ako ja. Vždy dostane, čo chce.“

Gargamel schmatol Odilinu ruku a odstrčil ju od svojej hlavy. „Máte tvrdohlavú a nezvládateľnú dcéru?“

„Ani netušíte ako.“ Odile si povzdychla.

„Teraz ste ma začali zaujímať.“ Zvýšil hlas smerom k šoférovi. „Ide sa, kočiš! Hijó, kočiš!“

Kapitola

10

Patrick vyšiel z budovy opery s Modráčikom v náručí. V tesnom závese ich nasledoval káčer Viktor. Jeho perie bolo rozčuchané a na zobáku mal prichytené kusy jedla.

Patrick sa hneval. „Mali sme dohodu. Alebo nie? Mal si strážiť Modráčika v hoteli.“

„Prečo tak zúriš? Kačka som ja,“ odvetil Viktor a zatrepotal jedným krídlom.

„Lebo vždy všetko zbabreš a pokazíš. Si ako chodiaca katastrofa.“

Viktor zastal a venoval Patrickovi ten najvážnejší pohľad, akého je kačka schopná. „Povedz mi to do očí.“

„Nemôžem.“ Patrick sa otočil.

„Presne tak. Pretože to nie je pravda,“ povedal Viktor.

„Nie,“ povedal mu Patrick. „Pretože máš oči po bokoch hlavy!“

„Ah! Aspoň sa nemusím pozeráť na tvoju neúctu.“ Viktor naňho hodil škaredý pohľad.

„Mohol by si si pohnúť?“

„Hej, potácam sa, ako najrýchlejšie viem, dobre? Keby z teba padali kúsky chleba, možno by ma to motivovalo zrýchliť,“ zakvákala Viktor.

Keď Patrick zahol za roh, natrafil na šmolkov, ktorí práve vyliezali z kanalizačnej mriežky.

„Tatko! Čo sa stalo?“ Patrick sa ponáhľal k šmolkom.

„Musíme rýchlo nájsť Šmolinku,“ povedal Tatko. „Gargamel snová príšerný, príšerný plán.“

Hundroš si všimol veľkého operenca a spýtal sa: „Na čo ti je tá kačka?“

„To je Viktor. Gargamel ho premenil na prerastenú kačicu,“ vysvetlil Patrick.

„V tejto krajine by som sa ako kačka veľmi neprechádzal.“ Hundroš zdvihol zrak k Viktorovi.

„Presne moje slová,“ povzdychol si Viktor.

O niekoľko blokov ďalej utekala Šmolinka jednou krátkou ulicou. Keď dorazila ku križovatke, zastala. Paríž bol najúžasnejším mestom, aké kedy Šmolinka videla. Obchody, reštaurácie, ľudia, skútre... Musela spomaliť, aby sa rozhliadla okolo seba.

Lapaji ju ľahko dobehli.

Vexy poslala Hakisa do obchodu s cukríkmi, aby si mohla so Šmolinkou pohovoriť osamote. „Choď a narob problémy. To zvládneš aj ty.“

„Problémy! Problémy! Hakis milovať problémy!“

Keď Hakis vytrielil preč, Vexy podišla k Šmolinke.
„Hej, blondínka, kam máš namierené?“

„Nechaj ma na pokoji,“ odvetila Šmolinka.

„Neunavuje ťa už tá samota?“ spýtala sa Vexy. Keď to Šmolinka počula, zamračila tvár. „Nechápem, ako si dokázala žiť v tej dedine. Ja by som nikdy nevydržala na mieste, kde nepatrím.“

Šmolinka zdvihla obočie a pozrela sa na Vexy.

„Pozri, Šmolinka. Ja som ťa neuniesla. Priviedla som ťa domov.“ Vexy mávla rukami do rušných ulíc.

Šmolinka rozmýšľala, či jej Vexy naozaj rozumie. Práve sa chystala Vexy opýtať, čo tým myslela, keď sa ozval krik.

Naproti cez ulicu vyvádzal Hakis v obchode s cukríkmi. Zákazníci utekali do bezpečia a Hakis sa hojdal zo strany na stranu na obrovskej pelendrekovej niti.

Predavač sa ho snažil dolapiť, no ten malý darebák bol rýchly. Napchal si do úst za hrst žuvacích guľôčok a začal toho muža ostreľovať.

FRK! FRK! FRK!

Potom rozbil sklenú nádobu s tvrdými cukríkmi. Rozkotúľali sa po podlahe a utekajúci zákazníci sa na nich šmýkali.

Predavač narazil do kopy popadaných ľudí.

Hakis vpadol chrptom do misy s orieškami.

„Ouuu! Drvivý dopad,“ zavtipkoval Hakis, no vtom si uvedomil, že sa v mise zasekol.

Vexy vyštartovala do obchodu. „Šmolinka! Zabijú ho! Musíme mu pomôcť!“

„Ale...“ Šmolinka si nebola istá.

Vexy sa k nej otočila. „Máš byť dobrá, nie?“

Šmolinka zaváhala. Mala by pomôcť tvorom, ktorí ju uniesli? Môže im veriť?

Rozhodla sa, že musí urobiť to, čo je správne.

Šmolinka vošla s Vexy do obchodu s cukríkmi.

Všetci zákazníci už utiekli. Predavač a jeho asistent držali Hakisa v šachu. Predavač mával veľkou kuchynskou špachtľou. Jeho asistent držal veľkú pištoľ na zdobenie koláčov.

„Vexy!“ Šmolinka našla na pulte lyžicu. Vyliezla do jej hlbšej časti.

„Ooo, lapajské!“ Vexy skočila na druhý koniec lyžice a vymrštila Šmolinku do vzduchu.

Šmolinka dopadla na šišku plnenú džemom. Priamy zásah! Džem vystrekol do predavačových očí. Zapotácal sa dozadu a narazil do panvíc a podnosov. Šmolinka hodila špachtľu do asistenta, ktorého tak vykoľajila, že omylom otočil zdobiacu pištoľ na predavača. Náplň zasiahla predavača do tváre a obaja vrazili do regálov.

Šmolinka schytila Hakisa a spolu skočili do nákupného vozíka.

„Krádež vozíka, šikovné!“ povedala Vexy radostne.

„Neukradla som ho!“ namietala Šmolinka.

„Je azda tvoj?“ spýtala sa Vexy.

Hakis sa zachichotal. „Lapajské, lapajské!“

„Vidíš, možno nie sme zasa takí odlišní,“ povedala Vexy.

Šmolinka len ticho sedela. Nevedela, čo na to povedať. Mohla by mať Vexy pravdu?

Gargamel sa viezol vo svojom voze s Odile. „Povedz mi, ako tú svoju hroznú dcéru privádzaš k poslušnosti.“

Odile sa naklonila až tesne k nemu. „Len čo mi dáš tú tajnú receptúru.“

„Pozri, ak niekto získa tajnú receptúru, budem to ja!“ povedal Gargamel.

„O čom to hovoríš?“ Odile stratila niť.

Vtom Azrael zazrel lapajov a Šmolinku, ako vychádzajú z uličky na nákupnom vozíku.

„Mňau.“

„Teraz nie, Azrael,“ povedal čarodej.

„Mňau!“

„Teraz nie!“ Gargamel plesol po kocúrovi, aby mu dal pokoj.

„MŇAU!“ Aj Azrael plesol Gargamela svojou pac-kou.

„Teraz nie!“ Azrael sa s Gargamelom začal fackovať.

Napokon Gargamel vyhodil Azraela von oknom.

Ako voz pokračoval ďalej ulicami Paríža, povedal Gargamel Odile: „Takže, späť k tvojmu diabolskému decku.“

Nákupný vozík so Šmolinkou a lapajami vyletel z uličky a vrazil do obrubníka. Všetkých troch vymrštilo do blata.

„Mňam, puding.“ Hakis sa schuti napil mláky.

„To nie je puding! Je to blato,“ povedala mu Šmolinka.

„Mňam, blato.“ Hakis si oblizol pery a ešte trochu sa nalagal.

Azrael nenápadne vyšiel z tieňa a skočil po Šmolinke a lapajoch.

Uskočili z cesty a Azrael so šplechnutím pristál v bahnitej mláke.

S mačkou za päťami a so Šmolinkou na čele utekali uličkami. Pri jednej štýlovej fontáne pózovali fotografovi dve Francúzky oblečené ako bociany. Modelky držali faľošné bábätká a obďaleč stáli skutočné živé bociany.

„Rýchlo! Na bociany!“ Šmolinka ukázala Vexy, ako sa naskakuje na vtáčí chrbát.

Hakis skočil na jednu z modeliek. „Hakis! Hakis! Hakis!“ Popchol ju, aby vzlietla.

Modelka kričala o pomoc a zvrátila sa dokola v snahe zhodiť Hakisa zo svojho chrbta.

„Verila by si, že je naša rodina?“ spýtala sa Vexy.

Šmolinka pokrčila plecami. „Nuž, je pekné mať nejakú rodinu.“ Potom, hlasnejšie, zvolala: „Nie, Hakis! Ozajstného bociana!“

Hakis zoskočil z vystrašenej modelky a vysadol na skutočného bociana – chrbtom dopredu. Bociany vzlietli.

Lapaji ešte nikdy neleteli.

„Vidím až na kraj sveta!“ vykrikla Vexy.

Hakis zavrel oči a povedal: „Je to ako lietanie!“

Šmolinka sa zasmiala.

„Často lietaš so svojimi sestrami v dedinke šmolkov?“ spýtala sa Vexy.

„Veľmi často. Ale sestru som nikdy nemala,“ odvetila Šmolinka.

Vexy sa usmiala. „Nuž, už jednu máš!“ Posmelená Vexy naklonila svojho bociana nadol. Hakisov bocian nasledoval jej strmhlavý let. „Hakis šťastný! Hakis šťastný!“

Šmolka videla, že stále sedí naopak, a tak letela za ním. „Otoč sa! Skôr než sa zabiješ!“

Hakis sa čudesne pootáčal na bocianovom chrbte a takmer spadol. „Ooooooh!“ Pozrel sa na oblohu pod sebou. „Ešte lepšie lietať! Šmolinka zachrániť Hakis! Hakis rád!“

„Už druhýkrát,“ pripomenula Vexy Šmolinke.

Tri bociany plachtili nad mestom. Šmolinka uvidela maličkú Sochu slobody.

„Páni! Majú ich všade!“ povedala Šmolinka pri spomienke na svoju prvú návštevu New Yorku.

Odile a Gargamel boli ešte stále vo voze na ceste do Gargamelovho hotelu.

„Takže, vaša dcéra vám modrá?“

„Nie, nie, nie! Nič nemodrá. To je ten problém.“ Zaskrípal zubami. „Skúsil som už všetko. Hypnózu, zlomenie jej ducha, a predsa z nej neviem nič dostať... Niekedy mám chuť...“ Zastavil sa, aby si premyslel, čo presne s ňou má chuť urobiť.

„Plakať?“ pomohla mu Odile.

„Spláchnuť ju do záchoda,“ dokončil Gargamel. „A každú chvíľu tu bude ten jej krpatý bradatý otčim a všetko zničí!“

„Skúšali ste to s láskavosťou?“ spýtala sa Odile.

„Láskavosťou?“ Gargamel nechápal.

„Možno nejaká pochvala. Darček? To zaberie aj na tých najtvrdohlavejších z nás. Nemyslíte?“ Odile s námahou vystrúhala Gargamelovi kompliment. „Môj krásny strapatý génus?“

„Hmmm.“ Gargamel nad tým zauvažoval. „Úplatkami a lichôtkami obmäkčiť jej kamenné srdce. Nepochopteľné, to áno, ale mohlo by to fungovať.“

„Dobre. Na rade ste vy. Aké je tajomstvo večnej krásy?“ Naklonila sa bližšie, aby počula odpoveď.

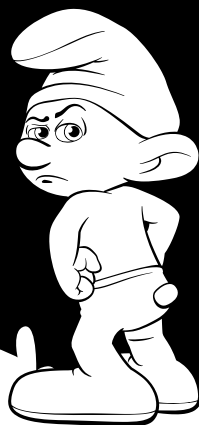
„Si prešibaná stvora a dobre si mi poslúžila. Dovoľ mi prejaviť svoju hlbokú vďaku,“ povedal Gargamel.

Načiahol sa, otvoril dvere voza a vysotil Odile na ulicu.

Voz odfrčal preč. Odile si sadla na obrubník a zašomrala: „Prečo musia byť všetci géniovia šibnutí?“

Kapitola

11

Patrick, Modráčik a Viktor sa stretli s Grace v hotelovej izbe.

„Ako to išlo?“ Grace mala ešte stále oblečený kostým agentky celebrit.

„To sa pýtaš mňa?“ sťažoval si Hundroš. „Som tu s pánom Nemehlom a Johnnym Hrebeňom. Stačí, ak poviem, že to bola úplná šmolkostrofa.“

„Nie, nebola,“ oponoval Babroš. „Šmolinku sme ne-našli, no aspoň poznáme Gargamelov plán.“ Babroš zobral tablet z Gargamelovho žalára.

„Uniesol ju, pretože pozná tajomstvo, ako premeniť svojich falošných bledých šmolkov na modrých,“ vysvetlil Patrick.

„Potom by mohol vyrobiť toľko esencie, aby mohol vládnuť svetu,“ povedal Tatko Grace.

„A vyhladiť dedinku šmolkov.“ Čačkoš takmer odpadol, keď to povedal.

„Nastane šmolkapokalypsa!“ povedal Hundroš.

„Ale Šmolinka mu to nikdy nepovie.“ Grace si tým bola celkom istá.

„Nikdy. Však, Tatko?“ spýtal sa Babroš.

Tatkov hlas znel trocha ustráchané. „Eh... oh... isteže. Ničoho sa netreba báť.“

„Kde je Viktor?“ Grace si všimla, že nie je s nimi.

„Oh, áno.“ Patrick prešiel k oknu. „Nepustili ho cez halu, tak musí letieť.“

„Ako?“ Grace ho nasledovala k parapete.

Patrick otvoril okno a kačka Viktor vstúpila dnu.

„Hej, Gracie. Pod' na moju hrud', zlatko.“ Keď Viktor zdvihol krídla, odletelo zopár pierok.

Grace v šoku ustúpila.

„Starký Vikino je kačka!“ povedal Modráčik poskakujúc.

„Gargamel ho očaroval,“ vysvetlil Patrick.

„Je to transformačné kúzlo,“ povedal jej Tatko. „Po čase vyprchá.“

„Len pokoj, ľudia. Nič sa nedeje. Ale keď ma uvidíte klásť vajce, je to len medzi nami.“ Viktor si sadol na gauč.

„Nevyzeráš veľmi rozrušene,“ povedala mu Grace.

„Rozrušovať sa nie je v kačacej povahe. Problémy zo seba nechávame opadnúť.“ Viktor sa naklonil dopredu a zatriasol perím.

„To vážne? Dobre som počul?“ Patrick nechápavo hľadel na svojho nevlastného otca.

„To je od neho veľmi šmolkovské,“ povedal Tatko.

Viktor zakvákal. „Vďaka.“ Potom povedal Patrickovi: „Tento malý Santa mi prejavuje úctu. Možno si aj ty raz budeš ctiť moje šmolkovské kvality.“

„Nebudem sa o tom baviť s kačkou.“ Patrick kýchol. „A ešte dostanem aj nádchu.“

„Veď čo čakať!“ povedal Hundroš. „Všetko, čo sa môže pokaziť, sa pokazí. To je šmolkov zákon!“

„Prestal by si už s tými negatívnymi rečami?“ Babroš ho už mal po krk.

„Nie som negatívny. Len hovorím, že...“ Prerušil ho Čačkoš, ktorý mu dal pred tvár zrkadlo. Hundroš pokračoval: „Sme v beznádejnej situácii, z ktorej sa nikdy nedostaneme, a je isté, že nás už čaká len nekonečné trápenie alebo smrť!“ Pozoroval sa v zrkadle, potom poznamenal: „Pre šmolka kráľa! Som hrozný.“

„Počúvaj ma, Hundroš môj,“ povedal mu Viktor. „Nikto nikdy nedosiahol nič pozitívne s negatívnym postojom. Chápeš?“

„To bolo dobré. Páči sa mi to.“ Tatko položil ruku na Viktorovo vtáacie plece.

„To je reč!“ Všetci šmolkovia súhlasili. „Veľmi múdre!“

„Ďakujem,“ povedal Viktor. „Práve som to vymyslel.“ Naklonil svoj zobák. „Čo to hovorím? Je to z kalendára, ktorý mám na stole. Každý rok jeden posielam Patrickovi, no nikdy ani nedá vedieť, že ho dostal.“

„To nie je pekné, pán Winslow,“ povedal Tatko Patrickovi. „Za darček sa treba poďakovať.“

Patrick si dal hlavu do dlaní.

„Hej, banda, zaspievajme si,“ povedal Čačkoš.

Viktor začal lalalákať s nimi.

Patrick ustúpil do kúta ku Grace. „A čo ty? Podarilo sa ti nájsť Gargamelovu izbu?“

„Áno,“ povedala Grace. „Je na piatom poschodí. V Napoleonovom apartmáne. Ale to nie je to najlepšie.“ Bola veľmi hrdá na to, čo sa jej podarilo. „Požičala som pre teba čašníčku rovnošatu – je v nej aj bezpečnostná karta na obsluhu výťahu.“

„Ako si to dokázala?“ Patrick bol ohromený.

„Práčovňu hotela Plaza Athénée navštívila vnučka Audrey Hepburnovej, medzinárodná inšpektorka pre kontrolu šatstva.“ Nahodila francúzsky prízvuk. „Made-moiselle Doolittle!“

„Ako?“ Patrickovi klesla sánka.

„Meryl Streep zašmolkuje do vrecka.“ Grace sa nashiroko usmiala.

Tatko sa presunul k oknu a pozrel sa von na veľké, nedozerné mesto. „Dúfam, že naša Šmolinka je v poriadku.“

Šmolinka a lapaji leteli nad mestom. Po tom všetkom, čo sa dnes udialo, si to poriadne užívali.

Hakis sa tak dobre bavil, že takmer spadol zo svojho bociana.

Šmolinka vyliezla na jeho operenca a posadila Hakisa do správnej polohy.

Objal jej stehno. „Šmolinka mäkká.“

„Hej, dáme preteky?“ vyzývala ich Vexy zo svojho bociana.

„Uvidíme. Chceš prehrať?“ Šmolinkin bocian nabral na rýchlosti.

„Oh, tak začíname!“ Vexy presvišťala okolo nej.

„Pevne sa drž,“ povedala Šmolinka Hakisovi.

Silnejšie ju objal. „Dobre.“

Dievčatá sa naháňali po Paríži a zároveň spoznávali mesto. Rýchlo prefrčali cez zmrzlináreň, preleteli popod najslávnejšie fontány v meste a dokonca sa prehnali cez najvychytenejšie parížske módne butiky. Všetci sa dobre bavili, dokonca i Hakis, ktorý dostal cestou zmrzlinu do tváre, celého ho ošpliechalo a dokonca mal oblečenú sukňu!

Gargamel sa náhlil po chodníku na vonkajšom trhovisku. „Láskavosť... darčeky...“ Chystal sa počúvnuť Odičinu radu a kúpiť Šmolinke darček.

„*Du chocolat pour votre fille?*“ Jedna žena mu ponúkala čokolády zo svojho stánku.

„Z cesty, bosorka!“ Gargamel sa cez ňu pretlačil. „Láskavosť... láskavosť...“ šomral si pod nos.

„*Des fleurs, monsieur?*“ Jedno mladé dievča predávalo nádherné kvety. Ustúpila nabok, aby si ich Gargamel mohol obzrieť.

„Ach, aké rozkošné blábotajúce dievčatko.“ Odstrčil ju z cesty. „Nevidíš, že myslím na láskavosť? Otravný malý trol!“

Oči mu putovali z jedného stánku na druhý a hľadali ten správny darček.

„Čo sa, do čerta rohatého, dáva na prejavenie láskavosti?!“ šomral si Gargamel. Vtom to uvidel. Darček, ktorý potreboval. Bol dokonalý.

„Ach. Ktoré dievčenské srdce by to neobmäkčilo?“ Gargamel vošiel do obchodu a kúpil detskú čarodejnícku súpravu. Nechýbala figúrka Gargamela a detská palička.

Patrick si obliekal čašnícku uniformu. „Nemal tam čo robiť,“ hovoril Grace. Vyzrel z okna, no nikde Viktora nevidel.

„Chcel len pomôcť,“ povedala Grace.

„Dať sa premeniť na kačicu nie je pomoc. A prečo sa ho zastávaš?“ Patrick sa mordoval s motýlikom.

„Pozri, Patrick, vyrastala som v severnej Kanade. Široko-ďaleko som nemala žiadnu rodinu. Stavala som si bratov a sestry zo snehu. Na jar som potom vždy sledovala, ako sa moja rozšírená rodina roztápa.“ Uviazala mu motýlik.

„Kiežby sa roztopil aj Viktor,“ zamumlal Patrick. „Alebo roztavil.“

„Pozri, ja to chápem,“ povedala Grace. „Viktor je hlučný, neokrôchaný a má vážne problémy s dodržiavaním hraníc. Ale je tu, nie? Vždy príde.“

„Bez ohľadu na to, či to chceš.“ Patrick vklázol do čašníkoho kabáta.

„Nuž, podľa toho, čo viem, tak prísť je deväťdesiat percent úspechu. Veľa otcov nerobí ani to.“ Oprášila chrbát Patrickovho saka.

„Nie je to môj otec,“ povedal Patrick.

„Tak to ma mrzí,“ povedala Grace, „pretože iného už nemáš.“ Grace sa vrátila do obývačky a nechala Patricka osamote.

Patrick sa zamyslel nad jej slovami, potom sa poslednýkrát obzrel v zrkadle a vyšiel za ňou.

Ani jeden z nich si nevšimol, že Viktor sedel vonku na balkóne. Počul celý rozhovor. Smutno a s pocitom odmietnutia zvesil krídla.

„Tak dobre, chlapci. Poďme na to,“ popchýnal Patrick šmolkov.

„Ja ostanem na izbe s Modráčikom,“ povedala Grace.

„A Viktorom,“ dodal rýchlo Patrick.

„Vlastne...“ začal Viktor.

Patrick zdvihol ruku. „Žiadne ‚vlastne‘. A tentoraz to myslím vážne!“ Smerom k šmolkom povedal: „Poďme.“

„Tentoraz Šmolinku privedieme. Na sto percent!“ Hundroš vyrazil k dverám.

Všetci sa zarazili. V jedinú chvíľu sa všetky pohľady otočili na Hundroša.

„Čo si to povedal, Hundroš?“ Tatko si vyčistil uši.

„Už ma nevolajte Hundroš,“ povedal Hundroš. „Mením svoj postoj. Odteraz som Šmolko Pozitív.“ Bývalý Hundroš si dal ruky v bok a hodil hlavou dozadu. „Au, môj chrbát.“

„Dostaneš sa do toho,“ ubezpečil ho Tatko.

Azrael vstúpil do hotela Plaza Athénée celý mokrý a zablatený.

„Ah, *le chat* VIP,“ povedal nosič batožiny, keď pozrel na kocúra. „Prosím, vezmem vás do vašej izby.“

Nosič odviezol Azraela k výťahu. Keď prešli okolo recepcného pultu, recepcný zdvihol telefón a ohlásil sa: „Hotelová služba.“

Na recepciu zavolał Patrick z taxíka pred hotelom. Svojím najlepším gargamelovským hlasom povedal: „Dobre ma počúvaj, ty nepodarený červ.“

Lešť zafungovala. „Áno, monsieur Gargamel,“ povedal recepcný.

„Do desiatich minút mi pošlite do izby pivo, tvaroh a šťavnaté mäso – inak ťa premením na beznohú stromovú húsenicu!“ Patrick položil a pozrel sa na šmolkov.

„Čo vy na to?“ spýtal sa, spokojný s dobre vykonanou prácou. Neodpovedali. „Šmolkoviaaaaaa?“

Jeho napodobnenie bolo zjavne až príliš dobré. Vydesil Babroša a Hundroša. Skryli si tváre za Tatkom.

„Len pokoj, chlapci. Len si vás doberám,“ povedal Patrick.

„To vôbec nie je vtipné, pán Winslov,“ povedal Tatko.

Grace a Modráčik driemali. Viktor sa nudil. Pochodoval po hotelovej izbe, potom sa na chvíľu posadil a prezerá si obrázky vtákov.

„Kačka. Kačka. Kačka. Hus.“ Listoval obrázkami.

Zrazu si všimol čosi na podlahe. Biela plastová hotelová karta. Viktor ju chytil do zobáka.

„Oh, nie! Patrickova čipová karta. Bude ju potrebovať.“ Pozrel sa na otvorené okno. „Dokážem mu, že som viac ako len nejaký výstredný vodný vták!“

Patrick vošiel do hotelovej kuchyne v prestrojení za čašníka. Ľahko našiel jedálenský vozík s nápisom MSSR GARGAMEL. SUITE NAPOLÉON.

„Le bingo,“ povedal Patrick. Tváril sa, že si robí svoju prácu, a potlačil vozík cez krídlové dvere do chodby pre personál. Odhrnul svoj kabát a šmolkovia vyklzli von.

„Dobre, chlapci, počúvajte. Keď vojdeme do izby a nastane nejaký problém...“ Šmolkovia sedeli na tanieri, a kým Patrick rozprával, zakryl ich veľkou striebornou pokrievkou.

„Nič také ako problémy nešmolkuje. Sú len príležitosti,“ povedal Hundroš zo svojho úkrytu.

„Naháňaš mi hrôzu, Hundroš.“ Čačkoša striaslo.

„Som Šmolko Pozitív!“ zašomral Hundroš.

Patrick vošiel do výťahu, prešiel kartou cez otvor a stlačil gombík.

Vtom začul šepkavý hlas, ktorý ho donútil podržať dvere.

„Psst. Patrick Winslow-Doyle!“

Patrick vystrčil hlavu z výťahu a uvidel Viktora, ako sa skrýva za jednou rastlinou.

„Čo tu robíš?“ kričal Patrick šeptom.

„Zachraňujem ti perie,“ povedal Viktor. „Pod' sem! Mám niečo, čo budeš na svojej misii potrebovať.“

Patrick vystúpil z výťahu.

„Rýchlo! Nemáme čas na hádky!“ Viktor mu ukázal biely kus plastu, ktorý našiel. „Je to karta na obsluhu výťahov.“

Patrick pozdvihol kartu, ktorú si so sebou priniesol. „Výťahovú kartu mám.“ Potom ukázal na Viktorovo krídlo. „To je karta do našej izby.“

Viktor stratil zopár pierok. „Oh.“ Potom povedal: „Nuž, keď sa vrátiš, dostaneš sa do izby – žiaden problém.“ Podal kľúč Patrickovi. „Nemáš za čo.“

Patrick sa otočil na odchod, no vtom sa výťahové dvere zavreli. Rýchlo vyrazil vpred, no nebol dosť rýchly. Výťah sa pohol hore bez neho.

„Nie!“ zakričal Patrick, búšiac na dvere.

Viktor si zúfalo povzdychol. Patrick bol taký rozzúrený, že sa na svojho otčima ani nepozrel.

Ako stáli pri výťahu, prešiel okolo nich zástupca šéfkuchára. Muž mal na ušiach veľké červené slúchadlá a kýval hlavou do rytmu hudby. Zbadal kačicu skrývajúcu sa za rastlinou.

„Ako si sa dostala von? Potrebujeme ťa na kačicu à l'orange!“ Kuchár schmatol Viktora.

„Daj ma dolu!“

Hudba v jeho slúchadlách však Viktora prehlušila.

„Hej! Chceš okúsiť môj hnev?“ protestoval Viktor, keď vtom prešli okolo tabule s nápisom SPÉCIALE DE CE SOIR – DUCK À L'ORANGE. „Nie, nie, nie, tak som to nemyslel.“

Viktor sa s rozšírenými očami obzrel ponad plece na Patricka. „Oh, jasné, začína sa to kačicami a o chvíľu už nebude v bezpečí nik!“

„Neuveriteľné.“ Patrick krútil hlavou.

Podnos s jedlom vyšiel hore do Gargamelovho apartmánu so šmolkami na palube. Viktor mieri do kuchyne, kde ho uvaria na večeru.

Patrick nevedel, čo robiť.

V poslednej chvíli sa rozhodol, že šmolkovia sa zaobídu bez neho. Viktor ho potrebuje viac.

Kapitola 12

Služobný výťah sa otvoril, no nikto nevytlačil vozík von.

Pokrievka sa pootvorila a šmolkovia vyzreli von.

Tatko sa rozhliadol po okolí. „Pán Winslow? Kde ste?“

Vozík si všimol jeden čašník z hotelovej služby a Tatko musel pokrievku pustiť. Muž skontroloval lístok a očami hľadal okolo seba čašníka, ktorý mal vozík doručiť. Keďže nikoho nenašiel, doručil vozík do apartmánu sám.

Gargamel bol dolu v hotelovej hale.

Prešiel okolo vrátnika, ktorý sa zohol a zaviazal mu šnúrkou na topánkach, čo čarodejovi zdvihlo náladu.

„Úžasný Gargamel žne obdiv. Konečne. Nieкто ma chápe!“ Gargamel ukázal na kľáčajúceho vrátnika pred okoloidúcim turistom. „Je to také ťažké?“

Turista nechápal.

Čašník z hotelovej služby potlačil jedáľenský vozík dovnútra.

Azrael sa vyvaľoval na podnožke.

„Ahoj, micka. Tvoja objednávka.“ Čašník sa pripravil na servírovanie jedla.

„Sme vnútri,“ zašepkal Tatko šmolkom pod pokrievkou.

„Čo ďalej?“ spýtal sa Čačkoš.

Babroš vedel. „Keby tu bol Chrabroš, nakopal by pár zadkov hlava-nehlava. Poďme na to!“

Skôr než ho ostatní stihli upokojiť, Babroš odhodil pokrievku a zaujal karatistickú pózu. „Hiii-jaaa!“ Babroš chvíľu vyzeral nebezpečne, no potom sa pošmykol. „Ááááá!“

„Ááááá!“ opätoval krik čašník. Potom odstrčil vozík a rozbehol sa ku dverám.

Vozík sa pohol k francúzskemu oknu, no bol príliš široký, aby cezeň prešiel.

RACH!

Narazil a zastavil medzi dverami. Šmolkovia, zavalení jedlom a taniermi, sa šmykli naprieč celým balkónom. Len tak-tak sa chytili železného zábradlia a dobre že sa cezeň neprevalili. Hundroš sa s úľavou pozrel päť poschodí dolu. Mali šťastie.

Otočil sa na Babroša. „Čo ti prešmolkovalo?! Takmer si...“ Vtom si spomenul na svoj nový pozitívny prístup. „Teda, dobrý pokus.“

Čačkoš vyliezol spod popadanej kopy. „Oh. Pre šmolka. Som celý špinavý.“

Vtom Azrael hlasno zaprskal a vyskočil na vozík.

Čačkoš zachytil svoj odraz v kocúrových očiach. „Ale musím povedať, že mi to sekne.“ Čo najrýchlejšie preliezol späť cez rímsu a vnoril sa do rozhádzaného jedla, nasledovaný ostatnými šmolkami. Azrael po nich skočil, no keď bol vo vzduchu, cez otvorené francúzske okno vleteli dva bociany a zhodili ho späť do obývačky.

Bociany vleteli do apartmánu a zúrivo trepotali krídlami. Jeden z vtákov prevrhol vedro so šampanským. Padlo na Azraela a uväznilo ho pod sebou.

„Stačí, bocian,“ povedala Šmolinka.

Vexy a Šmolinka zahnali bociany von a Hakis za nimi zabuchol balkónové dvere. Západka padla na svoje miesto. Apartmán bol zamknutý a Tatko a ostatní šmolkovia zostali uväznení vonku.

„To bolo úžasné!“ radovala sa Vexy.

„Rúčku na to!“ Šmolinka si tľapla s Vexy, potom otočila dlaň k Hakisovi.

„Hakis šťastný! Hakis šťastný!“ Potiahol ju za ruku. „GUAGUGUGAHAGAGAGA!“

Šmolinka sa otočila na Vexy. Pod návalom emócií z tohto úžasného dňa spontánne Vexy objala.

„Čo to robíš?“ Vexy sa odtiahla.

„Len ťa objímam,“ povedala Šmolinka a pustila ju.
„Ešte ťa nikto neobjal?“

Vexy ostala ticho tak dlho, že Šmolinka si odpoveď domyslela. Vykročila a opäť ju objala.

„Hakis objať! Hakis objať!“ Hakis oblapil dievčatá v skupinovom objatí.

Šmolkovia pritlačili nosy na dvere hotelového apartmánu.

„Tamto je!“ Babroš ukázal na Šmolinku. „Ale objíma bledých šmolkov.“

„Čo to robí?“ divil sa Hundroš.

Šmolinka odstúpila od svojich nových kamarátov a všimla si svoj odraz v balkónových dverách. Pre svetlo, ktoré cez ne presvitalo, šmolkov nevidela. Jej šaty boli do-
trhané a špinavé. Polovicu hlavy mala vystrihanú. Otočila sa späť na Vexy a Hakisa. Teraz medzi nich dokonale zapadala.

„Vidiš?“ Vexy sa postavila vedľa nej. „Teraz si to naozaj ty.“

Šmolinka prikývla. Možno to *bola* naozaj ona...

Tatko a ostatní kričali, aby si ich všimla.

„Šmolinka! Šmolinka!“

Nepočula ich.

„Páni, tá sa teda zopsula,“ poznamenal Čačkoš.

„Je zmätená,“ povedal Tatko ustráchané. „Pomôžte mi otvoriť tie dvere.“

„Volá sa to šmolkoholmský syndróm,“ povedal Hundroš, keď ťahal za nepoddajnú kľučku. „Začneš sa viazať na svojich únoscov.“

„Musíme sa k nej dostať, skôr než sa zmení!“ Tatko ustúpil k okraju balkóna.

Spolu so šmolkami vrazili do sklených dverí plnou rýchlosťou. Dvere sa však neotvorili. Šmolkovia odskočili práve vo chvíli, keď do apartmánu vstúpil Gargamel.

„Láskavosť... láskavosť... láskavosť...“ Opakoval tie slová, akoby sa tým v tej myšlienke utvrdzoval. „Ehm. Deti moje, ocko je doma! A doniesol vám darčeky – aby vám prejavil svoju láskavosť!“

Šmolkovia sa chystali druhýkrát nabehnúť do dverí, no zmeraveli.

„Gargamel!“ povedal Tatko so zatajeným dychom.

„Zabije ju!“ Babroš spanikáril. „Musíme ju odtiaľ dostať!“

Neúnavne sa tie dvere snažili otvoriť, no tie nie a nie povoliť.

Gargamel podal Šmolinke zabalený darček.

„Myslím, že sme to zobrali z nesprávneho konca. Všetko najlepšie k narodeninám, holúbok. Zdá sa mi to ako včera, keď si bola len maličkou hrudkou hliny a rôznych odporných ingrediencií.“

Šmolinka bola prekvapená.

„Pamätáš si moje narodeniny?“

„Samozrejme.“ Gargamel jej venoval svoj najlepší úsmev. „Sme rodina. Rodina také veci nezabúda.“ Potom dodal: „Mimochodom, tvoj malý modrý otčim neprišiel, však? Veľmi ma to mrzí. To musí bolieť. Možno ťa rozveselí táto drobnosť.“ Šmolinka sa pozrela na darček. „Všetko najlepšie,“ povedal Gargamel.

Tatko a šmolkovia sledovali, ako Šmolinka prijala dar od Gargamela.

„Oh, nie.“

Tatko smutne pokrútil hlavou.

Patrick hľadal Viktora v hotelovej kuchyni. Vkradol sa do potravinového skladu, kde bola zamrežovaná sekcia. Prechádzalo sa tam asi tucet živý kačíc. Patrick si kýchol a povedal: „Tak dobre, ak to vyzerá ako kačka, kváka to ako kačka a páchne to po korndog...“

Jedna kačica zdvihla krídlo. „Hej, tie korndogy ti dali strechu nad hlavou.“

„Podme.“ Patrick sa načiahol k Viktorovi, no ten sa odtiahol.

„Prr, prr, prr! A čo moji bratia? Nemôžeme ich tu nechať, aby ich zjedli.“ Viktor zatriasol svojimi chvostovými perami.

„Vidíš ich prvýkrát!“ Na toto Patrick nemal čas.

Viktor objal krídlami dve kačky. „Toto je môj krdel“, povedal. „Nemôžem ich tu nechať.“

Patrick tomu nemohol uveriť. Takmer si až prial, aby radšej išiel za šmolkami.

Hore v hotelovej izbe držala Šmolinka svoj darček.

„Do toho, holúbok. Otvor si ho,“ povedal Gargamel.

Keď Šmolinka nereagovala okamžite, Hakis sa rozhodol pomôcť. Schmatol darček a začal trhať papier.

„Hakis otvoriť! Hakis otvoriť!“

Bola to figúrka Gargamela a palička.

Hakis napodobňoval čarodeja. „Pokloniť! Kľaknúť! GUAGUGGGAAA!“

Šmolinka a Vexy sa zasmiali.

„Ha, ha, ha. Utešené stvárnenie,“ povedal Gargamel. Potom potichu zamrmľal: „Len tak ďalej, tučko, a premením ťa na škuľavého mloka.“

Hakis si dal ústa na zámok.

Šmolka si vzala maličkú paličku a obzerala si ju.

„Áno. Tvoja vlastná palička. Páči sa ti?“ Prižmúrene sa pozrel na ten obyčajný kus plastu. „Oh, ja hlupák. Zabudol som ju zapnúť.“ Gargamel kvapol na paličku jednu kvapku esencie. „A je to. Do toho. Len sa neboj.“

Šmolinka sa zamyslela nad silou paličky, potom ju obrátila na Gargamela. „Ako vieš, že ju nepoužijem proti tebe?“

Na túto možnosť Gargamel zjavne nepomyslel. „Ako som... Ja... Ja...“ Odrazu mu napadli tie správne slová. „Pretože, Šmolinka, ja som tvoj otec. Sústreď sa na svoje pocity – vieš, že je to pravda.“

Šmolinka sa pozrela na paličku, potom na Gargamela. Potom opäť na paličku.

Vonku Hundroš zakričal: „Strelí doňho!“

„Daj mu, Šmolinka!“ povedal Babroš.

Šmolinka však do Gargamela nestrelila. Najskôr vystrelila do nápojového baru. Z fliaš vyleteli zátky. Vytreskli gejzíry šampanského a všetko zaplavili.

Lapaji sa radovali.

„Mohol by si zaspievať šmolkovskú pesničku?“ spýtala sa Šmolinka Gargamela.

„To radšej nie,“ odvetil Gargamel.

„Prosím,“ prosíkala Šmolinka. „To robievam doma.“

Gargamel si povzdychol a neochotne začal spievať.

Šmolinka sa odrazu otočila a vpálila do obráteného vedra na šampanské. Vedro odletelo do steny. O sekundu nato, ako sa z neho Azrael vypotácal, spadlo a udrelo kocúra do hlavy.

Lapaji sa znova rozosmiali.

Gargamel sa postavil za Šmolinku. V ruke držal svoju paličku – presne ako v jej nočnej more.

„Nádhera. Nádhera,“ chichotal sa.

Šmolkovia neverili vlastným očiam.

„Tatko, čo sa deje?“ spýtal sa Babroš, keď Šmolinka namierila na obrovské zrkadlo na stene.

Mierila na svoj odraz, no vyzeralo to, akoby sa chystala vystreliť do šmolkov.

„Nie!“ vykrikol Tatko. Už však bolo neskoro. Blesk magickej energie sa odrazil od zrkadla rovno do sklených balkónových dvier. Dvere sa rozleteli a modrý plameň odhodil šmolkov ponad balkón – v ústrety záhube.

Kapitola

13

Patrick oslobodil kačky a všetci vybehli zadnými dverami hotela.

„Leťte, kamaráti!“ kričal Viktor. „Konečne sloboda! Konečne sloboda!“

„Kto akože si? Martin Luther King?“ spýtal sa Patrick uštipačne.

„Nepoučujte ma, pán Patrick Neomylný-spojovník-Doyle.“ Viktora prerušili štyri prenikavé výkriky.

„Čo sa to tu KVÁKA?!“ Viktor zdvihol zrak a uvidel, ako sa Tatko, Čačkoš a Hundroš rútia vzduchom smerom k tvrdému betónu.

Viktor roztiahol krídla. *VUF!* Krídlo sa zmenilo na ruku.

„O-ou,“ povedal Viktor.

Viktor sa však nevzdával. Podletel pod šmolkov, no jeho kačacie telo sa začalo skrúcať.

PUF!

Z Viktora bol opäť človek.

S maličkou chybičkou: bol úplne nahý.

Šmolkovia tvrdo dopadli na Viktorov chrbát. Náraz ich v plnej rýchlosti nasmeroval do obrovského koša na bielizeň plného špinavých obliečok a uterákov.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa Viktor spod šmolkov.

Tatko, Babroš a Hundroš vyskočili.

„Halóóóóó!“

Viktor sa rozhlíadal okolo seba a hľadal zdroj toho zvuku.

Siahol do kopy vecí na pranie a vytiahol Čačkoša.

„Oh, to je hanba.“ Čačkoš si rýchlo napravil klobúk.

Keď vyliezali z koša, zahlnala ich hotelová ochranka.

Šmolinka testovala s lapajmi moc svojej paličky. Na druhej strane apartmánu sa Azrael odkradol ku Gargamelovi a povedal: „Mňau!“

„Čo tým myslíš, že sú tu šmolkovia? V tejto izbe? Prečo si to nepovedal?“

Azrael zaúpel.

Gargamel sa pozrel na Šmolinku. „Nesmie sa to dozvedieť. Musíme ju odtiaľto dostať – a získať tú receptúru – IHNEĎ!“ Potom láskavým hlasom zavola: „Šmolinka, si pripravená vyraziť oslavovať, holúbok?“

Patrick a Viktor sa vrátili do hotela. Grace a Modráčik čakali na novinky.

„Boli sme len krôčik od privedenia Šmolinky. Ktovie, čo s ňou teraz Gargamel robí? Všetko vďaka tejto chodiacej párkovej katastrofe.“ Patrick hodil mrzký pohľad na svojho otčima.

„Dobre, kroť sa. A nezabudni dýchať,“ povedala Grace.

„Chcem, aby vypadol!“ Patrick zúrili.

„Patrick, je to tvoj otec,“ pripomenula mu Grace.

„Nie. To teda nie je!“ Patrick pokrútil hlavou.

„Má pravdu, Grace.“ Viktor, už oblečený, vstúpil do obývačky. „Nie som jeho otec. Jeho skutočný otec odišiel a založil si novú rodinu. A odvtedy ho to šťve.“

Patrick zdvihol ruku. „Dobre, vieš čo? Ďalej už ani nemusíš pokračovať.“

„A aj by malo,“ pokračoval Viktor. „Ja už však nedokážem byť boxovacím vakom.“

„Hej, nikdy som sa neprosil, aby si sa mi plietol do života, dobre?“ povedal Patrick. „Nežiadal som ťa, aby si si vzal moju mamu. Alebo vzal Zeusa.“

„Zeusa? Toho holuba?“ Viktor zvrážtil obočie.

„Papagája. Môjho papagája. Musel ísť preč pre tvoju alergiu,“ povedal mu Patrick.

„Tak počkať! Ja som na toho vtáka nemal alergiu,“ povedal Viktor.

„Ale mal!“ povedal Patrick.

„Nie, nemal!“ Viktor sa odmlčal. „To ty.“

„Čože?“ Patrick netušil, o čom to rozpráva.

„Áno. Tak to bolo,“ vysvetľoval Viktor. „Zhoršilo sa to. Každý deň si chrčal. S tvojou mamou sme však vedeli, že by ti zlomilo srdce, ak by mal ten vták odísť pre tvoje problémy. Už si sa dosť vinil za svojho otca. Tak som to vzal na seba.“

Patrick pochodoval po izbe. „Vymýšľaš si. Ja nie som alergický na vtáky.“

„Oh, naozaj?“ Viktor mu podal zopár zvyškov kačacieho peria. „Tak do toho, hrdina. Privoňaj si k môjmu periu. No tak! Privoňaj si!“

Patrick si vzal od Viktora perie, a aby dokázal, že nemá alergiu, nadýchol sa zhlboka.

„HAPČIIIII!“ Patrick kýchol.

„Áno! Pravda bolí, však?“

Patrick nevedel, čo povedať.

„Počúvaj ma, Patrick. Miloval som tvoju matku celým svojím srdcom. Postaral som sa o Jeannette a urobil som ju šťastnou. A rozhodol som sa, že ťa budem ľúbiť ako vlastného syna. Nemusel som to robiť. Bol si však dieťa bez otca, bez nádeje v očiach a s veľkou dierou v srdci. A tak som ti dal všetko, čo som mohol. Ale... skončil som. Povedal si to celkom jasne. Takže ti dám poslednú radu: dospej. Buď chlap. Prestaň za svoju bolesť viniť iných.“ Ukázal na Modráčika. „A za žiadnych okolností neuč svojho krásneho syna, že láska je niečím podmienená. Pretože nie je.“

Viktor podišiel k Modráčikovi a pobožkal ho na hlavu.

„Starký Vikino.“

Viktor sa slabo usmial na Grace a zamieril k dverám.
„Zbohom, Patrick Winslow.“

A odišiel.

Grace a Modráčik sa pozreli na Patricka.

„Ty ho necháš odísť?“ spýtala sa Grace.

Patrick neodpovedal. Pozeral do zeme.

„Páni,“ povedala Grace. Vzala Modráčika do spálne.

„Modráčik...“ zašepkal Patrick meno svojho syna, keď
sa medzi nimi zavreli dvere.

Šmolinkina narodeninová oslava sa začala jazdou
na veľkom ruskom kolese. Okolo kolesa stáli búdky
a rôzne atrakcie. Hrala tu aj kapela. Ulice sa hemžili
turistami z rôznych krajín. Gargamel, Šmolinka a lapaji
stáli v rade na ruské koleso a vstrebávali do seba všetky
podnety.

„Je tu veľa ľudí,“ vyhrkla Šmolinka.

„Dávam prednosť slovu obdivovateľa.“ Gargamel po-
zdvihol svoju paličku. „ALAKAKLAČTE!“ S výstrelom
bieleho svetla padli všetci ľudia v rade na kolená a uvoľnili
širokú cestu ku kolesu.

Mím, ktorý predstieral, že je uväznený v kocke, si ne-
kľakol, a tak ho Gargamel pričaroval do skutočnej sklenej
kocky. Mím kričal a búsil do skla.

Gargamel si ho nevšímal a otočil sa na Šmolinku.
„Ideme?“ Vykročil dopredu na začiatok radu.

Ako prechádzali okolo ľudí, niekoľko ich spoznalo Gargamela. Boli nadšení, že vidia celebritu. „To je Gargamel,“ povedal jeden muž.

„Zdravím, áno, som to ja,“ povedal Gargamel.

„*C'est magnifique!*“ rozplývala sa jedna žena.

„Zdravím, rád vás vidím. Nepozerajte sa mi do očí, prosím.“ Gargamel švihol svojím plášťom.

„Pozri na tie magické príšerky, mama!“ ukazoval malý chlapec.

„To sú moje deti. Prosím, nedotýkajte sa lapajov.“ Potom hrdo povedal: „Dnes má moja dcéra narodeniny. Pozor, ideme. Poďte deti, nešuchtajte sa.“ Mužovi, ktorý obsluhoval koleso, povedal: „Na čo sa pozeráš? Mám – ako to vy hovoríte – prednostný vstup.“

Pri vstupe do kolesa Gargamel použil mágiu a odhodil švédsky pár. „Ďakujem, že ste nám vyhriali miesta. ALAKAPREČ!“ Gargamel, Šmolinka a lapaji nastúpili.

„Otec, čoskoro je čas kŕmenia,“ povedala Vexy.

„Teraz nie!“ zahriakol ju Gargamel.

„Ale otec.“ Opäť sa pokúsila upútať jeho pozornosť.

„Povedal som, že teraz nie!“ Potom sa otočil na Šmolinku a povedal: „Zábava sa len začína. ALAKAHORE!“ Ruské koleso sa začalo otáčať a zdvíhať ich až na vrchol. „Prečo to volajú ruské koleso? Žiadnych Rusov nevidím,“ poznamenal Gargamel, keď sa pozrel hore na oblohu. „Ach. Nie je to krásne? Len si to predstav, Šmolinka. S tvou esenciou a mojou mágiou dokážeme doslova všetko.“

„Tak prečo sa to krúti tak pomaly?“ S darebáckou iskrou v očiach švihla Šmolinka svojou paličkou. Obrovské koleso sa začalo krútiť rýchlejšie a rýchlejšie, až kým – *RACH!*

Koleso odpadlo a začalo sa kotúlať po ulici.

„Fúú. Ty máš vážne talent,“ poznamenal Gargamel cez kričiacich ľudí na kolese. Na zemi rodinky v panike utekali z kaviarní a reštaurácií, ktoré lemovali chodník.

Jeden Čiňan sa spýtal svojich detí: „Tak čo, deti! Kto si chce zajazdiť na kolese?“

Všetky deti zdvihli ruky, keď sa koleso prehnalo okolo nich.

Tatko sedel na balkóne hotelovej izby Patricka a Grace a pozeral sa na svetlá mesta.

Patrick vyšiel von. „Oh, prepáč. Len som hľadal miesto na premýšľanie.“

„Prosím, pridajte sa. Aj ja som tu trochu premýšľal.“ Takto uvoľnil vedľa seba miesto pre Patricka.

„Pán Winslov, môžem vás poprosiť o radu? Tatkoví od tatka,“ spýtal sa Tatko Šmolko.

„Chcete otcovskú radu odo mňa?“ spýtal sa Patrick.

„Prečo nie? Videl som to puto, ktoré ste si vytvorili s malým Modráčikom.“ Tatko naklonil hlavu smerom k spálni.

„A rada by sa mi teraz zišla,“ povedal Tatko. „Týka sa Šmolinky. Ide o malé tajomstvo, ktoré som si nechával

pre seba, niečo, o čom Šmolinka nevie. Keď som ju premenil na šmolka, nebola to tak celkom dokonalá premena.“ Tatkové oči sa zachmúrili pri tej spomienke. „Použil som svoju najsilnejšiu mágiu, no stále je Gargamelovým výtvorom. Je šmolkom len dovtedy, kým bude sama chcieť. Neuvedomuje si to. Ak si však vyberie inú cestu, tak...“ Odmlčal sa a zdvihol zrak k Patrickovi. „Myslíte, že som urobil dosť?“

„Žartujete? Gargamel ju len vytvoril, ale vy... Vy ste z nej urobili to, čím je. Ujali ste sa jej a milovali ju ako svoju vlastnú. Nikto sa vás o to neprosil, ale aj tak ste to urobili. Pretože ste vedeli, že vás potrebuje.“ Patrick si uvedomil, že jeho slová sa vzťahujú aj na to, čo preňho ako chlapca urobil Viktor. „Je to dosť špeciálny druh lásky. Je príliš bystrá na to, aby to nevidela.“

„Dúfam, že máte pravdu,“ povedal Tatko. „Nezáleží na tom, odkiaľ prišla. Lúbim ju rovnako.“

Patrick dlhú chvíľu len mlčky sedel.

„Ďakujem, pán Winslov.“ Tatko zamieril späť dnu. „Presne to som potreboval počuť.“

„Aj ja,“ povedal si Patrick pre seba.

Babroš a Hundroš sa umývali v umývadle v kúpeľni a chystali sa do postele, keď vtom vpadol dnu Tatko, plný novej energie.

„Ideme, šmolkovia,“ povedal.

„Kam?“ spýtal sa Hundroš.

„Ideme si po Šmolinku. Vieme, čo Gargamel chce, a kam ju berie.“ Tatko ich popchýnal.

„Veď si ju videl. Je už jednou z nich,“ povedal Babroš.

„Počúvaj ma, Šmolko Babroš. Stúpame dovtedy, kým nám preukazujú lásku, a klesneme len vtedy, keď tá láska skončí. Neverili sme v Šmolinku preto, lebo sa zmenila. Zmenila sa, pretože sme v ňu verili.“ Ukázal na dvere. „A teraz s tým neprestaneme.“

„Áno. Prestaň s tými negatívnymi rečami.“ Hundroš dal Babrošovi pohlavok.

Babroš prikývol. „Uznávam.“

Patrick strčil hlavu do kúpeľne. Mal na sebe veľký kabát.

„Pán Winslow! Idete s nami?“ spýtal sa Tatko.

„Majú šmolkovia modrý zadok?“ odpovedal Patrick so žmurknutím.

Hundroš sa prehol vpred a pozrel sa na svoje pozadie. „To si pís.“

Tatko sa zasmial. „Poďme. Našmolkujte motory!“

Šmolkovia vyrazili do budovy opery. Odhodlane napredovali hmlou. Patrick bol vyzbrojený kutáčom. Šmolkovia mali minibaterky.

Kanalizačná mriežka, cez ktorú predtým ušli, bola zablokováná.

„No zbohom,“ povedal Čačkoš.

„Takto sme predtým vyšli von.“ Tatko sa poobzeral po nejakej inej ceste dnu.

„Čo teraz?“ spýtal sa Hundroš.

„Tuto, chlapci!“ Babroš objavil neďaleký odtokový žľab šmolkovských rozmerov.

Čačkoš sa pozrel na žľab, potom na Patricka: „Ale čo pán Winslow?“

„Len choďte, chlapci,“ povedal im Patrick. „Po ceste sem som videl kanálový poklop. Dostanem sa dnu sám, vy zatiaľ nájdete Šmolinku a stretneme sa potom.“

„Ste dobrý človek, pán Winslow,“ povedal Tatko a vkĺzol do odtokového žľabu.

„Nuž, aj vy ste dobrý šmolko. Uvidíme sa,“ prisľúbil Patrick a odbehol preč.

Kapitola

14

Gargamel odviedol Šmolinku a lapajov do svojho laboratória. Obrovský hrôzostrašný šmolkulátor zahaľovala tma. Azrael ich tu už čakal.

„Prečo ideme sem dolu, otec?“ spýtala sa Vexy.

„Oslavujeme narodeniny tvojej dlho stratenej sestry. Čo by to bolo za oslavu bez torty.“ Gargamel mávol paličkou. Miestnosťou preletela narodeninová torta a pristála pred Šmolinkou. S ďalším mávnutím dračej paličky sa žiarivo rozhoreli sviečky.

„Tvoja obľúbená, Šmolinka. Modrá láva. Teraz si niečo želaj. Splním ti všetko, po čom tvoje maličké srdiečko zatúži,“ povedal Gargamel.

„Všetko?“ spýtala sa Šmolinka.

„Ale samozrejme,“ odvetil Gargamel.

„Mňau,“ varoval Azrael.

„Nuž, skoro. Naša esencia má obmedzený rozpočet. Preto potrebujem tú receptúru,“ povedal Gargamel.

Šmolinka nesfúkla sviečky ihneď. Pozrela sa na tancujúce svetielka a váhala, čo si má želať. Bola šťastná, no bolo to takto správne?

Kým si Šmolinka utriedovala svoje pocity, šmolko-
via sa spúšťali dolu zo stropu skryše. Zastali na jednom
výčnelku, vysoko nad laboratóriom.

„Tamto je,“ zašepkal Čačkoš.

Tatko rozdal pokyny. „Čačkoš, ty pôjdeš so mnou.
Babroš a Hundroš, vy nájdite pána Winslowa.“

„Ide sa, partner,“ povedal Babroš Hundrošovi. „Bu-
deme rýchli ako vietor. Splynieme s nocou a vrátíme sa
skôr, než si niekto všimne, že sme odišli. Poďme! Babroš sa
otočil a chcel sa rozbehnúť, no spadol tvárou k zemi.

„Vietor niekedy lomozí.“ Hundroš pokrútil hlavou.

Patrick sa ešte stále pokúšal vypáčiť poklop svojím ku-
táčom, keď sa objavil Viktor.

„Viktor? Čo ty tu robíš?“ spýtal sa Patrick prekvapene.

„Grace mi povedala, kde budeš. Povedala tiež, že sa ti
zide pomoc,“ povedal Viktor.

Patrick sa stále mordoval s poklopom. „Naozaj?“

Viktor sa opäť cítil odmietnutý. Zvesil plec a otočil
sa na odchod.

„Viktor, počkaj,“ zvolal Patrick. „Ako obyčajne, Grace má pravdu. Pomoc by sa mi zišla.“

„Takže, na začiatok by si mohol skúsiť nadvihnúť ten kanálový poklop.“ Ukázal na iné miesto na ulici. „Ak teda nechceš radšej opraviť telefónne káble.“

Pri pozornejšom pohľade bolo zrejmé, že Patrick sa nabúral do telefónnych káblov. Zasmial sa na svojej chybe.

Viktor načiahol ruku a Patrick ňou potriasol.

„Vlastne,“ povedal Viktor so zdvihnutým obočím, „som chcel podať ten kutáč. Ale vďaka. Vážim si to potrasenie rukou.“

Patrick sa opäť trochu zasmial a podal Viktorovi kutáč. O chvíľu nato už obaja spoločnými silami nadvihli správny poklop.

Šmolinka ešte stále nevyslovila svoje prianie ani nefsúkla sviečky. Gargamel začíal strácať trpezlivosť.

„Šmolinka,“ povedal. „K tej receptúre. Máš času, koľko chceš. Hlavne nech je to hneď.“

„Potom môžeme byť všetci modrí. Spoločne,“ povedala Vexy.

„Hakis modrý! Hakis modrý!“ skandoval Hakis.

„Oooo. Chcú byť modrí – presne ako ich veľká sestrička,“ povedal Gargamel medovým hlasom.

„Potom môžeme byť ozajstná rodina.“ Vexy mala slzy v očiach.

„Je to vzácny dar, ktorý mi bol zverený s dôverou,“ povedala Šmolinka napokon. Odstúpila od torty. „Prepáčte. Nemôžem.“

Gargamel vybuchol od zlosti. „Ako to myslíš, že nemôžeš?! Dal som ti všetko! Láskovosť! Darčeky! Neotrávenú tortu!“ Začal kričať. „BOLO TO HROZNÉ! Teraz mi dáš, čo chcem – IHNEĎ! Receptúru!“

Šmolinka si dala ruky vbok. „Nie!“

Gargamel besnel. Tvár mu očervenela a ruky sa mu triasli.

„Ehm... Otče...“ ozvala sa Vexy slabým hláskom.

Gargamel a Šmolinka sa otočili na lapajov. Nevyzerali dobre.

„Hakis motať hlava.“ *PLESK!* Hakis spadol.

„Čo sa to s nimi deje?“ Šmolinka sa strachovala.

„Nehovor mi, že ti na týchto stvoreníach naozaj *záleží*. Aké úbohé.“ Gargamel zvrátil tvár, no potom sa jeho tón zmenil. „A zároveň výhodné!“

Babroš a Hundroš rýchlo napredovali tunelmi v kanáli, až kým nezbadali Patricka s Viktorom. „Pán Winslow! Našli sme ju,“ vyhrkol zo seba Babroš.

„Drží ju Gargamel,“ povedal Hundroš.

„V miestnosti s tým hrozivým strojom!“ Babroš bol veľmi rozrušený.

Patrick nestrácal chladnú hlavu. „Poďme.“

Začali utekať, no rýchlo si všimli, že im chýba Viktor. Patrick sa vrátil späť. „Čo to robíš?“

„Stroje mám po celej fabrike. Keď však vypadne elektrina, nie sú ani korndogy.“ Viktor si prezeral káble nad ich hlavami.

„Viktor, teraz naozaj nemáme čas na korn...“, začal Patrick, keď Viktor ukázal na jednu tabuľu.

Stálo na nej GÉNÉRATEUR ÉLECTRIQUE. A pod tými slovami bol symbol vysokého napätia.

Takto a Čačkoš utekali napred, až kým nedorazili k akejsi veľkej rúre. Tatko si označil cestu kúskom modrej kriedy. Nakreslil pred rúru písmeno S a povedal: „Tadiaľto!“ Šmolkovia vliezli dnu.

Šmolinka s hrôzou sledovala, ako lapaji stále viac blednú, vlasy im sivejú a koža vráskavie.

„Je mi to tak ľúto. Myslel som, že o tom vieš,“ povedal Gargamel a podlo sa zamračil. „Bez esencie neprežijú.“

Hakis padol na kolená.

„Otče, prosím.“ Vexy prosila o život.

„Daj im to, čo máš! Vezmi si trocha odo mňa!“ Šmolinka si chytila prameň vlasov.

„Prečo? Aký to má zmysel? Keďže mi nedáš tú receptúru, aj tak je už po nich.“ Gargamel sa otočil.

„Ty ich necháš zomrieť?!“ vykrikla Šmolinka.

Gargamel pokrčil plecami. „Vždy si môžem urobiť ďalších. Okrem toho to nie som ja, kto ich necháva zomrieť.“

Vexy sa pozrela na Šmolinku so zúfalstvom v očiach.

„Dobre, dobre! Dám ti ju!“ Šmolinka sa vzdala. „Nakrím ich!“

„Prr, prr, prr! Najskôr receptúru.“ Gargamelova palička ostávala nečinná.

„Nakrím ich!“ Šmolinka už nemohla čakať ani minútu.

„Receptúru.“ Gargamel k nej posunul kúsok papiera a podal jej pero.

Šmolinka začala písať.

Tatko a Čačkoš dorazili na koniec kanalizačnej rúry. Tu sa tunel končil. Na druhej strane počuli hlasy.

Tatko skúsil zakričať, no vrátila sa mu len vlastná ozvena.

„Počkať, mám nápad!“ vykrikol Čačkoš. Prestrčil ruku cez kovovú mriežku a podržal v nej svoje zrkadlo. V odraze videl Tatko za roh do Gargamelovej skrýše.

Šmolinka dokončovala písanie receptúry. „Štyri nádejné myšlienky, kvapka včelej kašičky, peľ mimózy a kvapka norkového oleja. A treba vysloviť jednu láskavú pravdu. Tak. To je receptúra, ktorú Tatko použil.“ Podala stránku Gargamelovi.

„Oh, Šmolinka.“ Tatko si oprel hlavu o stenu rúry a smutne si povzdychol.

„Teraz ich oslobodí!“ povedala Šmolinka Gargamelovi.

Tatko zdvihol hlavu. Odrazu pochopil, čo sa deje.

„Najskôr si vyskúšam, či to funguje.“ Gargamel luskol prstami. Rozsvietili sa svetlá v laboratórnej časti. V kotle to zabublalo. Dvere do obrovského kabinetu sa prudko otvorili. Na každom regáli boli čarovné ingrediencie.

Viktor vyrazil elektrické posuvné dvere. Spolu s Patricom, Babrošom a Hundrošom tajili vzrušením dych, no potom zistili, že generátor je uložený v kletke. Plot, ktorý ho obkolesoval, bol zlomený.

„Práca pre nás!“ Babroš ukázal na seba a Hundroša.

Babroš a Hundroš vykročili k zhrdzaveným dieram v plote. Hundroš preliezol na druhú stranu, no Babroš zakopol o zlomený drôt. Hundroš sa otočil a podal mu pomocnú ruku.

„Vďaka, Hundroš,“ povedal Babroš.

„Kedysi by som sa na tvojom páde smial. Ale toto je moje nové ja. Uvedomil som si, že sa ti môžem smiať

a zároveň ti aj pomáhať.“ Hundroš vystrúhal široký úsmev.

Gargamelovi netrvalo dlho, kým dokončil varenie elixíru. Keď ho však mal hotový, lapaji už boli na zemi a sotva dýchali.

„Rýchlo!“ náhlila Gargamela Šmolinka.

Z čarodejovho kotla vystúpili dlhé prsty jasnomodrej žiarivej tekutiny.

Tryskajúce prúdy elixíru leteli vzduchom rovno do úst lapajov. Lapaji sa takmer okamžite cítili lepšie a o pár sekúnd už začali modrať.

„Oh. Môj. Šmolko!!! Funguje to! Funguje! Svet bude môj! Môžem si vyrobiť vlastných šmolkov!“ Vzlykajúc od radosti si kľakol na jedno koleno. Len čo sa lapaji plne uzdravili, Gargamel ich zdrapil. „Do stroja! Do stroja!“

Gargamel si obzrel Hakisa vo svojej ruke. „Oh, konečne. Si ozajstný.“ Potom ho hodil do šmolkulátora. „A teraz padaj. Do stroja. Všetci! Zbohom! *Au revoir! Adeus! Zai jian!*“

Tatko pozoroval spoza mriežky na rúre, ako sa Gargamel snaží vsotiť Šmolinku do stroja. Zúriivo kopal do mriežky, no nechcela povoliť. Vtom Čačkoš jemne po-

otočil zrkadielkom, v ktorom bolo teraz vidno, že z pántu mriežky trčí jeden klinec.

„Tatko, počkaj!“ Tatko prestal kopať a Čačkos natiahol vpred jednu ruku. Na klinec však nedosiahol.

Gargamel pripútal Vexy do stroja vedľa Šmolinky a Hakisa.

„Tvoja... tvár... tieť.“ Hakis si všimol Šmolinkine slzy. Aj jemu sa začali lesknúť oči.

„Hakis tieť! Hakis tieť!“

Vexy sa otočila na Šmolinku. „Obetovala si všetko – len na našu záchranu.“

„Musela som,“ povedala Šmolinka. „Záleží mi na vás.“

„UAA!“ Hakis začal hystericky rumádzgať.

„Áno, áno. Dostaň to zo seba. Slzy šmolkov sú samá esencia.“ A Gargamel začal zbierať Hakisove slzy do nádoby.

Čačkoš sa natáhoval ku klincu trčiacemu z mriežky. Tvár tlačil na špinavé tyčky, no na to nedbal. Jediné, na čom mu teraz záležalo, bola záchrana Šmolinky.

Babroš a Hundroš stáli na kovovom výstupku asi v polovici prednej časti generátora. Patrick a Viktor boli za

plotom. „Skúste zatiahnuť za tú páku!“ navrhol Patrick. Šmolkovia sa však museli postaviť jeden druhému na plecia, aby na páku dosiahli.

„Ideš na to. Budem ťa istiť,“ povedal Babroš Hundrošovi.

„Istiť ma? Sotva istíš seba,“ povedal Hundroš, no aj tak naňho vyliezol. Keď sa na Babroša postavil, bol v ideálnej výške. Utriel masť po oboch stranách páky a objavili sa symboly plus a mínus.

„Ktorým smerom?“ zakričal Hundroš na Patricka.

Patrick nevedel. Ani Viktor.

„Skús mínus,“ navrhol Patrick. „To by to mohlo vypínať.“

Hundroš sa na chvíľu zamyslel a povedal: „Nie. Mínus je negatívne.“ A zatiahol páku smerom k symbolu plus.

ZZZZZZ! Hundroša zasiahol elektrický výboj.

BUM! Vymrštilo ho chrptom dozadu. Narazil do steny a padol do vedra.

PRNK! Svetlá zhasli.

Kapitola 15

„Hundroš, dokázal si to!“ radoval sa Patrick.

„Áno! Sme hrdinovia!“ kričali Viktor s Babrošom naraz.

Hundroš vystrčil hlavu spod vedra. Modrú kožu mal celú od čiernej sadze. „Čo som mal proti negatívnemu?“ zašomral.

Kým šmolkovia vypínali generátor, Gargamel sa načiahol ku tlačidlu, ktoré spúšťalo jeho veľkolepý stroj. „Malý krok pre čarodejov, obrovský krok pre MŇA!“

„Mňau!“

„Áno, áno, môžeš ho stlačiť ty,“ povedal Gargamel kocúrovi.

Zdvihol Azraela a kocúr vystrel labku.

„Obrovský krok pre...“ začal znova Gargamel.

PRNK! Keď Azrael stlačil tlačidlo, vypadol prúd. Laboratórium sa ponorilo do tmy. Gargamel dodal: „... pre kocúrov, ktorí nedokážu ani správne stlačiť gombík.“

PRNK! V rúre bola odrazu tma.

PRNK! PRNK! Odrazu zhasli aj všetky svetlá v Paríži.

„Šmolka krpatého!“ zaklial Gargamel. Jediné svetlo v jeho skrýši teraz robil mesiac, ktorý svietil dnu cez mriežku v strope. „Poďme, Azrael,“ povedal Gargamel. „Zdá sa, že musíme ešte poslednýkrát spútať moc nebies.“ Zamieril k východu a po ceste si šomral: „Som len obyčajný čarodej na prahu nadvlády nad svetom. Prečo to musí byť také... také... *Les Misérables*?“

„Mám ho!“ Čačkošovi sa konečne podarilo dosiahnuť na klinec na mriežke.

„Dobrá práca, Čačkoš!“ povedal Tatko plný nádeje.

Mriežka sa otvorila. Čačkoš a Tatko sa ponáhľali do Gargamelovej skrýše.

„Šmolinka!“ Tatko k nej rýchlo pribehol.

„Tatko? Si to ty? Prišiel si po mňa?“ spýtala sa Šmolinka slabým hlasom.

„Samozrejme, že sme po teba prišli! Ty si o tom pochybovala?“ Tatko začal Šmolinku vyslobodzovať zo stroja.

Na streche budovy opery Gargamel zastokol obrovský elektrický kábel do sochy Apolóna – medzi struny harfy.

„Na. Podrž to,“ povedal Gargamel soche.

Potom použil svoju paličku a švihnutím vyčaroval ďalšiu magickú búrku.

KRRRRK!

Blesk prevrátal oblohu a zasiahol káble. Socha sa rozsvietila.

„Tatko, dala som Gargamelovi receptúru!“ priznala Šmolinka.

„Zachránila nám život,“ vysvetlila Vexy. Ona aj Hakis boli stále pripútaní k stroju.

„Hakis žiť! Hakis žiť!“

„Veľmi ma to mrzí,“ povedala Šmolinka Tatkovi.

Patrick, Viktor, Hundroš a Babroš uháňali kanálom.

Babroš zbadal písmeno S. „Tatko zanechal značku!“

Zmestili sa tam len šmolkovia. „Choďte. My nájdeme dvere,“ povedal Patrick Babrošovi a Hundrošovi.

Babroš s Hundrošom vliezli do rúry.

„Šmolinka.“ Tatko jej pomohol zo šmolkulátora a privinul si ju k sebe. „Život je to najcennejšie, čo treba chrániť. Som na teba hrdý.“ Silno ju objal.

„Ty... vážne si?“ Nečakala, že povie, že je hrdý.

„To vážne? Žiaden výprask? Žiadne plieskanie po hánkach? To jej len tak odpustíte?“ spýtala sa Vexy.

„Samozrejme. Veď ju ľúbim,“ povedal Tatko Šmolko.

Hakis nevydržal nápor všetkých tých emócií a začal plakať ako šialený. „Zasa tiecť.“

Práve vtedy vyskočili Hundroš s Babrošom z kanalizačnej rúry. Babroš sa potkol, no zmenil to na prudký výpad a karatistickú pózu. „To bol úmysel,“ povedal a očami kontroloval, či ho niekto nevidel. „Oh, koho sa to snažím oklamať?“

„Našli ste Šmolinku!“ povedal Hundroš Tatkovi a Čáčkošovi.

FUUUUM!

Elektrina odrazu opäť naskočila.

„Konečne svetlo na úrovni,“ povedal Čáčkoš.

„Vyšmolkujme odtiaľto!“ navhol Babroš.

„Počkajte!“ Šmolinka mávla rukou smerom k Vexy a Hakisovi. „A čo oni?“

„Čo s nimi?“ spýtal sa Hundroš. „Uniesli ťa.“

„Patria Gargamelovi,“ pripomenul jej Babroš.

Šmolinka sa pozrela na Tatka. „Aj ja som mu patrila, ale Tatko, ten to so mnou nikdy nevzdal. A ja to nikdy nevzdám s nimi.“

Tatko vykročil vpred a chytil Šmolinku okolo pliec. „A ty si si myslela, že nie si šmolko.“ Usmial sa na ňu. Smerom k ostatným povedal: „Odviažte ich, rýchlo!“

„A ostalo ich šesť.“ Skrýšou zaburácal Gargamelov hlas.

Nadšení šmolkovia totiž poľavili v ostražitosti. Nevšimli si, že sa Gargamel vrátil.

Čarodej pozdvihol svoju paličku. „Teda, šesť a pol, ak počítame aj Hakisa.“ Miestnosťou začala víriť modrá energia a naplňať ju zlovestnou hmlou.

Gargamel rýchlo pochytal všetkých šmolkov. Boli pripútaní k šmolkulátoru a nádrž sa rýchlo naplňala hmlisto modrými prameňmi energie.

Hundroš, ktorý bol ešte stále čierny od zásahu elektriny, sa celý triasol, ako ho stroj stláčal a žmýkal.

„Mal... by... tu... byť... Chrabroš!“ chrčal.

Gargamel prekypoval nadšením,

„Povedal si, že to nebude bolieť!“ Vexy zastonala od bolesti.

„Mňa. Nebude to bolieť mňa,“ ozrejmil Gargamel. „Pre vás to budú neznesiteľné muky.“

Tatko zápasil s popruhmi. „Už stačí, Gargamel.“ Naklonil hlavu smerom k nádrži, kde sa esencia zhromažďovala. „Máš dosť.“

„Áno, ale vieš, ja chcem viac ako dosť!“ Gargamel zvýšil obrátky.

Šmolkovia zastonali pod ešte väčším náporom stroja.

„Nemá niekto mentolku?“ spýtal sa Čačkoš. „Ak to má byť môj posledný výdych, chcem, aby bol svieži.“

Gargamel im ukázal obrovskú paličku v tvare veľkého zlovestného draka. „Musí to nabiť toto!“ Jeho malá dračia palička vyzerala oproti tejto ako hračka. „Volám ju Le Palička! Znie to dobre, ale je to zlééé.“ Čarodej položil Le Paličku pod kohútik, z ktorého sa rinula esencia, a počkal, kým sa naplní. Zatočila sa mu hlava. „Páni moji. Čo budem robiť s toľkou mocou? Oh, už viem. BUDEM VLÁDNUŤ CELÉMU SVETU!“

Gargamel sa otočil na Tatka Šmolka. „Mimochodom, Tatko, môj prvý čin ako vládcu bude vytvorenie portálu z dedinky šmolkov rovno do môjho šmolkulátora, takže všetci tvoji malí šmolkovia tu môžu byť s tebou. Navždy.“

„To si nemyslím, Gargamel.“ Do skrýše vtrhol Patrick. Viktor mu bol v päťach. Postavili sa na sklenú nádrž.

„Naštval si nesprávnych šmolkov!“ vyhlásil Viktor.

„My nie sme šmolkovia. Len oni,“ zašepkal Patrick.

„Dnes sme šmolkovia všetci!“ Viktor zaťal päste.

Gargamel pozdvihol paličku a Patrick udrel po nádrži s esenciou svojím železným kutáčom. Sklo sa nerozbilo.

„Musíš s rozmachom!“ Viktor mu vzal kutáč a skúsil sa zahnať sám.

Patrick sa mu snažil kutáč vziať späť, no Viktor ho nechcel pustiť. „Daj to sem,“ povedal Viktor. „Nie takto, musíš takto!“ povedal Patrick v tej istej chvíli.

„Oh, pre šmolka kráľa, spolupracujte!“ zaúpel Tatko.

Patrick a Viktor si vymenili pohľady, potom prikývli. Spoločne sa chopili kutáča a tresli ním po skle. Nádrž sa rozletela na črepy. Miestnosť zaplavili pramene esencie šmolkov. Lapajov, šmolkov, Patricka a Viktora strhol modrý prúd a odplavil ich do kanalizačných rúr.

Gargamela a Azraela hodilo do steny. Receptúra šmolkov zhorela v horúcom modrom plameni.

Gargamelova podzemná skrýša sa premenila na bujnú záhradu.

BUMPRÁSK!

Vlna modrej energie vytryskla z kanálov a napĺňala ulice krásnym trblietavým modrým svetlom. Z kvetináčov vyrazili nové kvety, budovy žiarivo svietili, okná sa blyšali a okolie opery sa trblietalo v tme parížskej noci.

Šmolinka ležala na chodníku. Posadila sa a pretrela si oči.

Pomaly si posadali aj ostatní šmolkovia. Už mali opäť svoju zdravú modrú farbu.

„Sú všetci celí?“ spýtal sa ich Patrick.

Tatko spočítal hlavy. „Do posledného šmolka.“

Patrick sa s úľavou usmial.

Zastal pri nich taxík, z ktorého vystúpila Grace s Modráčikom. „Patrick!“ zvolala.

Patrick sa im rozbehol naproti. „Grace! Modráčik!“ Objal svoju rodinu. „Dokázali sme to!“

Šmolinka sa rozhládla okolo seba a zistila, že Vexy stále leží v tráve. „Vexy!“ Pomohla jej vstať.

Obe sa pozreli dolu do svojho odrazu v kaluži. Vexy mala jasnú a šmolkovsky modrú tvár.

„Za to vďačím tebe?“ spýtala sa Vexy, celá šťastná.

„Na čo sú sestry?“

Dievčatá si vymenili láskyplný pohľad.

„Šmolinka!“ prišla za nimi Grace.

„Oh, Grace!“ Šmolinka ju šmolkovsky objala a povedala: „Grace, toto je Vexy. Moja *druhá* sestra.“

Grace sa usmiala. „Nuž, to znamená, že si aj moja sestra.“

Vexy sa chytila pri srdci.

„Si v poriadku?“ spýtala sa Šmolinka.

„Toto je šťastie?“ Vexy mala v očiach slzy.

Pridali sa k nim Patrick, Modráčik a Viktor. Hakis vošiel doprostred skupiny.

„Oh, a toto je Hakis... môj brat,“ povedala Vexy.

„Hakis! Hakis! Hakis!“ volal Hakis.

„Hakis, toto je Grace, Patrick a...“ Šmolinka si všimla dieťa, ktoré stálo obďaleč. „Vaše dieťa!“

„Šmolinka, toto je Modráčik,“ povedala Grace.

„Grace, je náááádherný,“ povedala Šmolinka.

„Kto to? Kto to?“ Hakis ukazoval na Viktora.

„Oh. Toto je Viktor. On je...“ Grace sa odmlčala. Pozrela sa na Patricka.

Patrick sa pozrel na Viktora a povedal: „Je to môj otec.“ Potom dodal: „A Modráčikov úžasný starký.“

Viktor Patricka schmatol a pritisol si ho k sebe do obrovského objatia.

„Ocko a Vikino!“ tešil sa Modráčik.

„Som na teba hrdá, Patrick Winslow,“ povedala Grace.

„Spojovník... Doyle,“ dodal Patrick.

„Spojovník šmolko,“ dodal Tatko.

Patrick sa naňho pozrel. „Patríte do rodiny,“ povedal Tatko.

So širokým úsmevom si Patrick pritisol Tatka na hrud' a objal ho ako Viktor.

„Dokázali sme to, chlapci. Daj na to, šmolko!“ Babroš pozdvihol svoje pästičky, aby si s ostatnými buchol na úspech. „Čačkoš... Pozitív...“

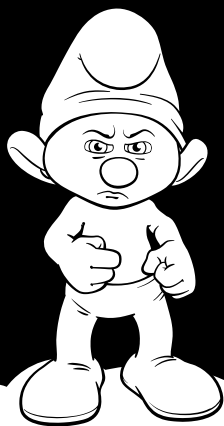
„Ja na nič nedávam. Som zasa Šmolko Hundroš. A mám v sebe dosť potláčaného hnevu, ktorý musím ventilovať!“ povedal Hundroš Babrošovi.

„Súhlasím, Hundroš. Mali by sme ostať takí, akí sme,“ súhlasil Čačkoš.

„Áno. Okrem toho – ľúbime ťa, nech už si akýkoľvek.“ Babroš dal päste dolu.

„Hej, šmolkuje s tým niekam, obaja!“ Hundroš sa usmial. „Uaaa, to je skvelý pocit! Som späť, zlatko.“

Za nimi zareval zlovestný hlas. „A JA TIEŽ!“

Kapitola

16

Gargamel vyliezol z kanála, špinavý a zúrivý. Pozdvihol svoju obrovskú dračiu paličku a namieril na vystrašenú skupinku.

„Šmolkoviaaaaaaaa! Pre tých z vás, ktorí to prvýkrát zmeškali, toto je Le Palička, čo je taká ironická prezývka!“ Gargamel sa šialene zachechtal.

Vexy si všimla kus železa pri svojich nohách. Tá explózia ho ohla. So Šmolinkou sa na seba pozreli.

„Všetci za jedného!“ povedala Vexy.

„A lapajstvá pre všetkých,“ dokončila Šmolinka.

Vexy sa postavila na jeden koniec a Šmolinka silno skočila na druhý. Vexy vyletela na Gargamela. V poslednej sekunde schmatla jeho paličku. Nemohol na nich vystreliť.

„Čo to robíš, ty malá zradkyňa? Ja som tvoj otec.“ Gargamel sa ju pokúšal striasť.

„Ako by si mohol byť mojím otcom? Ja som šmolko!“ povedala mu Vexy hrdo.

Zatlačila paličku nadol a zahryzla sa drakovi do zadku! Palička zarevala a z papule jej vyšľahla energia. Vexy odhodilo preč a Gargamela vystrelilo do vzduchu. Tá sila s Gargamelom metala. Lúč s ním plieskal po ulici, otlkal ho o budovy. Napokon Gargamel vyletel cez kanalizačnú mriežku.

Pod mestom boli staré katakomby, v ktorých to bola samá lebka a kosť. Gargamel kričal ako malé dieťa, keď prerazil stenu a ocitol sa na vlakovej stanici. Práve sa prihnal vlak a zhodil ho na schodisko, kde ho modrá energia paličky vystrelila hore, na vzduch, ponad slávnú katedrálu Notre Dame. Odrážal sa medzi historickými zvonmi v kostolnej veži.

BIM! BAM! BIM!

„Svätýňa!“ skríkol Gargamel, predtým ako vyletel do vzduchu a pristál na Eiffelovej veži. Pri nohách mal debnu označenú nápisom: DEŇ BASTILLY. Pod týmito slovami bol vyobrazený symbol prskavky.

„Prečo to vždy musí byť tak...“

UÁ-BUM!

Vrchol Eiffelovej veže zrazu vybuchol v obrovský ohňostroj.

Jeden čínsky turista dolu na ulici zdvihol zrak. „Tato, to hore je človek?“ spýtal sa chlapec svojho otca.

Otec chytil svojho syna za ruku. „Čas odísť z tejto krajiny. Je to tu príliš nebezpečné.“

Na pozadí posledných vybuchujúcich zvyškov ohňostroja letel Gargamel stále vyššie a vyššie do stratosféry.

Modrá esencia sa vyparila z parížskych ulíc a všetko utíchlo. Veci sa vrátili do normálu a nastal čas, aby sa šmolkovia vrátili domov.

Tatko vytiahol magické artefakty, ktoré ich dostanú do dedinky šmolkov. „Máme len päť krištáľov.“

„A teraz sme siedmi,“ povedal Babroš.

„Nuž, ja hovorím, žiadneho šmolka tu nenecháme!“ Šmolinka vzala Hakisa a Vexy za ruku. Chvíľu rozmýšľala, čo robiť, potom si všimla na ulici ležať svoju miniatúrnu dračiu paličku. Zodvihla ju. „Myslím, že tak jedna rana či dve mi ostali.“

ŠMAH!

Šmolinka premenila päť krištáľov na sedem.

„Páni, Šmolinka! Ty to s tou paličkou ale vieš.“ Grace bola ohromená.

„Mám to tak trochu v krvi. Kedysi ma to trápilo, no jeden úžasný šmolko mi raz povedal, že nezáleží na tom, odkiaľ pochádzaš. Dôležité je to, kým sa rozhodneš byť.“ Len čo to dopovedala, chytila Tatka okolo pliec. Usmial sa na ňu so srdcom plným lásky.

Patrick dal ruku okolo Viktora. Modráčik sa pridol do kruhu mužov rodu Winslow-Doyleovcov.

„Budete nám chýbať, šmolkovia,“ povedal Viktor.

„Vždy môžeš podľa nich pomenovať nejaký korndog,“ povedal Patrick so žmurknutím.

„To je reč. Môžeme použiť modrú kukuricu,“ súhlasil Viktor.

„Šmolkdog! Mňam!“ Modráčik tleskal rukami.

„Veľký ako tri jablká!“ povedal Viktor.

Grace sa zasmiala, potom povedala: „Opatrujte sa, chlapci. A čoskoro prišmolkujte späť.“

Všetci sa zomkli do jedného veľkého šmolkobjatia.

„Ešte raz vám ďakujem, pán Winslow,“ povedal Tatko. Potom smerom ku Grace: „Slečna Doolittlová.“ A k ostatným: „Malý Modráčik a Vikino.“ Tatko rozdal krištále. „Ide sa domov, šmolkovia.“

„Nemôžem sa dočkať, kedy uvidím zvyšok rodiny,“ povedala Šmolinka. Zdvihla krištál k svojim ústam.

„Pomoc!“ Čačkoš prerušil cestu domov.

Všetci sa otočili. Modráčik mal Čačkoša vo svojich ústach. Trčali mu len kopkajúce nohy.

„Modráčik! Nie!“ vykrikla Grace.

Patrick Čačkoša vytiahol. Celý bol mokrý a zaslinený.

Čačkoš zo seba striasol sliny a povedal: „Tak fajn, dohodneme sa. Jednu šmolinu každému, kto o tom nebude rozprávať.“

„Vitaj v mojom svete.“ Hundroš si povzdychol.

Všetci sa zasmiali.

„Hej! Také vtipné to zas nie je!“ Hundroš bol opäť sám sebou.

Kapitola

17

Šmolkovia sa zhromaždili uprostred dedinky.

POP, POP, POP, POP!

Tatko, Babroš, Hundroš a Šmolinka mierili dolu kopcom do dedinky.

„Presne podľa mojich výpočtov. Tatkove šance na záchranu Šmolinky: sto percent!“ povedal Mudroš hrdo.

Ostatní šmolkovia len zagúľali očami.

„A zopár nových šmolkov do našej rodiny,“ oznámila Šmolinka. „Šmolkovia, toto je Vexy.“ Trocha Vexy postrčila vpred.

Všetci ustrnuli.

Silák sa zamiloval. „Môj ty šmolko! Aj tí ďalší vyzerajú ako ona?“

POP!

Do dedinky vbhol Hakis. „BUAGUAGAGAAAA!“

Všetci šmolkovia mu uskočili z cesty.

„Prepáčte, chlapci. Nemôžete mať všetko.“ Vexy sa rozhládla po dedinke a povedala Šmolinke: „Páni. Toľko chlapcov.“

Šmolinka žmurkla. „A len dve dievčatá.“

„Ako to myslíš?“ spýtala sa Vexy. „Hakis je dievča.“

„Hakis je dievča?“ Hakisa to prekvapilo. V momente začal naháňať Siláka a snažil sa ho objasť.

„Počkaj, Hakis!“ kričala Vexy. „To bol vtip!“

Hakis neprestal. „Hakis byť jedno. Hakis milovať rodinu.“

Vystúpil Šmolko Rozprávač, aby príbeh dorozprával. „A tak sa náš dôležitý udatný rozprávač konečne opäť ujíma svojej vedúcej role, aby pripomenul, že keď sme sa videli naposledy, celá dedinka mala plné ruky práce s prípravami na...“

Šmolinka ho prerušila. „Hej, čo všetka tá výzdoba?“

„Dovolila by si? Snažím sa spisovať históriu,“ povedal Rozprávač. „Isto-iste, oslava sa chystá. A tak, keď hudba opäť raz veľmi neslušne rozprávača vyháňa...“

Šmolkovia začali hrať a odháňať tak Šmolka Rozprávača. Potom všetci šmolkovia radostne vykriekli: „VŠETKO NAJLEPŠIE, ŠMOLINKA!“

Šmolkovia sa naplno odviazali, tancovali a vyspevovali si. Šmolinka vyskočila na pódium a odušu spievala.

Hakis mal svoj vlastné džezové sólo: „Skatata-pakata-pikita-katata.“

Silák zdvihol palicu a treskol po vypchatom Gargamelovi.

Ďaleko, ďaleko odtiaľ Gargamel zakričal.

Čarodej spadol zo stratosféry späť na zem. Na sekundu to vyzeralo, že pristane v zrkadliacom sa bazéne v záhradách Trocadéra. Stále mu však ešte ostalo trochu mágie. Gargamel namieril paličkou a spomalil pád. Lúč energie zasiahol vodu a vytvoril portál.

Gargamel so zlovestným smiechom vpadol do portálu... a zmizol.

„MŇAU!“

Azrael bol sám. Zamňaukal ešte raz, čo v mačacom jazyku znamenalo: „Zbohom, hlupák. Kúzlo je zlomené. Konečne ma nemáš v moci!“ Azrael sa pozrel dolu do portálu. „Si mŕtvy?“

Ticho.

Vystrúhal mačací úsmev a pripravil sa na zdriemnutie.

Odrazu sa z víru vystrčil obrovský pazúr sformovaný z modrej energie a schmatol Azraela za chvost.

„Rrrrrrr!“

V mihu Azrael prešiel s Gargamelom portálom smerujúcim do... neznáma.

KONIEC